

Skaktens Skygger

Fanget – Forfulgt – Fortabt

af
Matthias Kaalund Keller



Varighed: 3 timer.
Antal spillere: 4.
Aldersgrænse: 15 år.

Kære Spilleleder

Tak fordi du vil afholde Skaktens Skygger. Denne guide vil give dig en rettesnor for hvordan scenariet kan spilles. Historien handler om 4 mennesker med post traumatisk stress, der hver især har fundet vejen til en af de farligste miner på kolonien Mars. Her udføres de et livsfarligt arbejde til en ringe løn, indtil de en dag sidder fast i elevatoren. Her starter begyndelsen på et mareridt, der tager dem tilbage til traumer fra deres tæt sammenvævet fortid.

En af rollerne har plantet en række bomber i minekomplekset, og de er begyndt at detonere. Bomberne spreder en gas, der gør ofrene sindssyge og i løbet af spillet begynder rollerne at miste grebet om virkeligheden. Gamle spøgelser vil træde frem for dem og konfrontere dem med en fortrængt fortid.

Dit primære arbejde som spilleleder bliver at styre deres vanvid gennem musik. Hver karakter er hjemløst og en lyd og når du afspiller en af disse lydfiler vil den pågældende person begynde at hallucinere og blive sendt tilbage til et gammelt traume. Under disse seancer skal du og en NPC træde ind i elevatoren og spille spøgelserne fra fortiden. Her skal I skabe episke scener, som kan bringe spillerne op i det røde felt og skubbe til historien.

At spille Skaktens Skygger kræver altså at man selv spiller med. Hvis det ikke har skræmt dig væk, så har du hvad der skal til for at køre scenariet.

God vind!

Lidt personligt

Skaktens skygger kom fra en tid, der var forbundet med meget angst og melankoli. Jeg har siddet i mit teenageværelse og lyttet til mørkt musik, imens jeg læste Karl Marx og så den gamle 80er film "Outland." Resultatet blev en historie, hvorigennem jeg prøvede at udtrykke følelser som jeg knap nok vidste jeg havde.

Resultatet var oplivende. Spillet gav resonans i mange af dem der prøvede det, og de 20 spil lagde grunden for nogle venskaber jeg kom til at værdsætte højt. Ingen nævnt, ingen glemt.

Da jeg startede på universitetet var der mange af disse venner, som hjalp mig med at opføre historien som et teaterstykke i det Århusianske vækstlag. Først på Ambassaden i 2013 og senere på Rosenteateret i 2015. Dette satte mig i gang med amatørteater, som blev en vigtig del af min studietid.

Videooptagelse fra Rosenteateret kan ses her:

Del 1: <https://www.youtube.com/watch?v=bu82M62DiVs&t=226s>

Del 2: <https://www.youtube.com/watch?v=-hoETJ7KGSE&t=25s>

I dag kan jeg mærke at jeg er mæt. Historien er blevet fortalt tilpas mange gange, og mange af de følelser som gav ophav til rollespillet er i dag forløst. Det er tid til nye og lysere fortællinger. Når jeg nu skriver scenariet rent og ligger det online føles det som at afslutte et kapitel. Et kapitel hvor tristhed, angst og indebrændt vrede blev til kunstnerisk passion, værdifulde minder og højt skattet venskaber.

Tak til alle som tog del i projektet.

Historien

Her følger de fire karakterark, som skal deles ud til spillerne. Læs dem igennem for selv at få et overblik over baggrundshistorien.

Det kan være en fordel at sende spillerne deres karakter på forhånd, så de kan finde tid til at læse, reflektere og evt. finde kostumer.



Skaktens Skygger

Fanget – Forfulgt – Fortabt

I det tomme mørke findes kun de dæmoner, du selv tager med.

4 minearbejdere sidder en dag fast i den elevator, som skulle transportere dem til deres underjordiske arbejdsplads. Mens de venter på hjælpen, begynder virkeligheden at flyde sammen med gamle minder. Stemmer fra en fortrængt fortid begynder at hviske til dem, og ud af skyggerne begynder skikkelser, som de havde håbet at de aldrig skulle se igen, at tage form.

Hvor længe kan et menneske holde det fortrængte stangen? Hvad er prisen for at se fortiden i øjnene? Og hvor meget smerte kan en sjæl bærer? I det tomme mørke venter svaret...

Zeta-minen

At terraforme og kolonisere Mars har været det største projekt menneskeheden nogensinde har kastet sig ud i. Ledet af de forenede koncerner har millioner af immigranter indrettet sig i underjordiske byer, imens de arbejder for at overfladen kan blive beboelig. En af de mange miner, som bidrager til dette projekt er Zeta-minen. Når de nye arbejdere kommer med toget, finder de en lang række af mennesker foran et massivt elevatorårn. De er tavse, fordybet i tanker. Nogle står nervøst og tripper imens andre har deres øjne fikseret på det dyb, der snart vil opsluge dem. Kun de færreste ser den ildevarslen besked "lad alt håb fare", der er blevet ridset ind i bjælken over den tunge metalport. Hold for hold træder de ind i elevatoren, gitteret lukker sig bag dem og som i en forsejlet kiste bliver de fragtet dybt ned i Mars indre. For enden af denne rejse finder de en skjult underverden: Travle byer af stål, beton og tandhjul. Et sted hvor glødepærer erstatter solens stråler og hvor dampfløjten marker dagens begyndelse og slutning. I starten har man svært ved at finde sig til rette; ens krop gør ondt, alle minegangene ligner hinanden, og de vilde fester holder en vågen om natten. Men efter et stykke tid falder man ind i minens evige rytme: Ens bevægelser bliver mekaniske, man bliver fortrolig med den underjordiske labyrinth og de hæmningsløse stunder bliver dagens højdepunkt. Når fyraftenen og det nye hold befrier en fra arbejdet, tager man direkte til minebyernes underholdningssektioner. Ligesom holdskiftet får minearbejdet til at køre i døgn drift, så stopper arbejdernes fest aldrig. Her findes en farlig kombination af prostitution, spil og rusmidler, og de fleste når at bruge deres dagsløn før fløjten kalder dem på arbejde igen. Sådan går livet med arbejde uden sjæl og fest uden glæde, og på et tidspunkt sker uheldet; En minegang styrter sammen, et slagsmål går for vidt eller en sygdom uden vaccine. Mulighederne er mange, men udfaldet det samme; Krematorieovnene fortærer ens jordiske rester, og gennem skorstenen finder man endelig sin vej til overfladen.

Eventyret om den lille pige og ildfluerne

Der var engang en lille pige, der kendte til en skat. Her snakker jeg ikke om en skat af guld og juveler, men af levende, magiske væsner: Nattens ildfluer. Hver aften ventede den lille pige tålmodigt på at de skulle tænde deres lys, og træde op til dans. Og hver aften viste de hende vej til de forunderlige steder som de voksne havde for travlt til at kunne finde. Steder hvor drømmeagtige eventyr udfoldede sig. De tog hende med på rejser gennem tusind verdener, stillede hende gåder som kunne optog hendes tanker i flere dage og gav hende stof til drømme og mareridt.

Den lille pige havde en far, hvis ansigt var blevet gråt af bekymringer. Der blev mindre og mindre arbejde at få, og alting blev dyrere og dyrere. Det var normalt dengang, så normalt at man kunne dele jordens folk op i to: Dem, der havde råd til at blive boende, og dem der måtte rejse. Hver dag blev store stjerneskebiler fyldt med håbefulde og vemodige familier, som sagde farvel til den verden de kendte.

En aften var den lille pige ude og sejle i en skovsø med sin far. Han roede dem hen til en ø i midten af søen og her viste han hende stjernerne. Blandt de mange funkende lys, udpegede han en lille rød prik: På den prik venter der et bedre liv, sagde han. Først var hun bjergtaget, og kunne knap nok forstå at man kunne bo et sted, der var så lille og så langt væk. Så hun spurgte ham om der også ville være ildfluer det nye sted. Han rystede på hovedet og kyssede hende på panden, uden at vide at hendes verden braste. Hun var tavs da de pakkede deres få ejendele, og da de tog den lange rejse op igennem skyerne. Hun var tavs da de kom til den larmende Lunastation, og heller ikke på rejsen mod den røde planet ville hun sige noget. Hun sad ved det lille vindue, og så hvordan deres gamle hjem blev mindre og mindre, for til sidst at forsvinde. Da de landede på den nye verden, var der stor trængsel og alarm. Tusind mennesker talte tusind sprog, og de havde alle travlt med at komme på det rette tog. Og midt i alt denne forvirring forsvandt pigen. Hendes far havde kun sluppet hendes hånd et øjeblik, og pludselig, så var hun væk. Det ligger udenfor mine evner, at beskrive den følelse hendes far havde. Men prøv at forestil dig hvis en del af dig, f.eks. din arm, pludselig forsvandt og du simpelthen ikke vidste hvorhen. Så har du måske et fingerpeg. Faren glemte alt om sin dyre billet, og begyndte at lede hele stationen igennem. Fra den ene ende, til den anden og så en gang til. Overalt så han børn, som var blevet væk fra deres forældre, men ingen af dem var hans lille pige. Han spurgte omkring sig, fik folk til at hjælpe med at lede og råbte hendes navn til hans stemme knækkede. Men hun var væk, og han måtte erkende det frygtelige: Strømmen af mennesker havde ført hende med sig. Til et tog. Et tog, som nu var langt, langt borte. Han så på listen over de mange toglinjer, som førte til hundred byer på denne fremmed verden. Og han vidste at han måtte lede. Således begyndte en årelang og rastløs søgen. Fra fra station til station og fra by til by. Overalt fandt han tabte menneskebørn, men ingen steder fandt han hende han søgte.

Han var blevet en gammel mand, da han endelig gav op. Han gemte sig i lastrummet på et skib, og rejste tilbage til den verden de forlod så mange år tilbage. Her fandt han deres gamle hus, der nu stod som et afsjælet legeme. Modløs og drænet for livskraft lagde han sig på gulvet, og det var ikke hans plan at rejse sig igen. Men skæbnen havde andre planer. Da natten kom bragte den en lille flok ildfluer med sig. Ivrigt fløj de omkring ham og satte sig på hans ansigt, som for at vække ham. Først prøvede han at jage dem væk, men de blev ved med at danse omkring ham og tvang ham til at åbne sine øjne. Og det han så var magi: Foran ham gik ildfluerne sammen til én skikkelse, og han så sin datter tage form. Som et levende stjernebillede dansede hun først omkring ham, og så ud af huset. Ude af sig selv fulgte han efter, som en trøstende, der følger et fatamorgana, imens han prøvede at indhente hende. Hun førte ham længere og længere ud i skoven. Her viste hun ham alle de steder, der engang var rammen for hendes eventyr. Alle de steder, det var rammen for hendes tusind verdener. Til sidst dansede hun over skovsøen og standsede på den lille ø. Sanseløs kastede faren sig i vandet, og han var drivvåd da han grædende kastede sine arme om hende. Men ildfluerne blev spredt af hans omfavelse og han greb kun den bare luft. Han faldt på knæ, og indså at det blot var en drøm. Og så alligevel. Da han så op igen så han tusinder af ildfluer, der kredsede omkring ham, som en orkan kredser om sit øje. Først nu så han den skønhed, som han før var blind for. Først nu forstod han hvilken skat han havde tvunget sin datter til at forlade. Og først nu vidste han, hvordan han kunne gøre skaden god igen.

I årene der fulgte, lagde børnene på de store skibe mærke til nogle små selvlysende væsner, der sneg sig med på rejsen. De flugte dem til den nye, røde verden, og spredte sig sammen med dem. I de underjordiske byer, i minerne og fabrikshallerne. I tunnellerne og på stationer. Overalt kan man se dem, hvis man blot kigger efter. Og det siges, at man i Mars mørke tunneller kan se en lille pige danse med dem.

Klaus Graversen (nr. KO170)



En ildflues glød

De glemte aldrig deres sidste aften sammen. Selvom tiden kaster en tåge over hukommelsen, står dette minde stadig som et evigt lysende fyrtårn i sindets skyggeland. Hun var kun et barn, forundret over den verden hun ikke forstod. Han stod i døren til baggården og iagttog hende, og hun var så opslugt af sin leg at hun ikke bemærkede ham. For Sofia havde solnedgangen altid været dagens højdepunkt, for det var der ildfluerne krøb frem fra deres skjul og begyndte deres forunderlige dans. Han huskede hendes kejtede forsøg på at fange de små væsner, og hvor varm han blev om hjertet da det endelig lykkedes for hende. Hendes hænder havde formet et lysende bur, som hun betragtede med den forundring børn har over verdens små mirakler. I dette øjeblik havde hun ingen bekymringer. Imorgen ville hun ikke kunne forstå hvor hendes far var, men på dette tidspunkt fyldte ildfluens svage glød hele hendes verden. Hun fik et chok da hun så ham – det måtte have været uniformen – men da han lagde sine hænder oven på hendes, genkendte hun ham med et smil. Og i det øjeblik, skete der noget magisk: Lyset mellem deres hænder tog til i styrke, og blev så kraftigt at de måtte åbne deres hænder, og slippe det lille dyr fri. Om det var virkeligt eller et synsbedrag er ikke til at sige, men nu mange år senere skinner ildfluens glød stadig bag de trætte øjne.

Stilheden før stormen

Klaus så rundt på sine kammerater imens toget fragtede dem hen til endnu en industriby. Selvom deres ansigter var skjulte af gasmaskerne, kunne han genkende sin egen skuffelse i deres øjne. Hver eneste mand og kvinde i denne vogn havde bestået den benhårde optagelsesprøve og overlevet den berygtede sikkerhedsuddannelse. De var soldater. Trænet til at slå ihjel, og til at gøre det effektivt. Og hvad havde virksomhederne sat dem til? Vagttjeneste. Syv måneder havde de bevogtet Zeta-distriktets kemikaliefabrikker uden så meget som at løsne et varselsskud. Når de endelig blev sendt ud på en "skarp"

mission, så skulle de blot rydde op efter de ulykker, der trofast følger industrien. I dag var det et gasudslip de skulle tage hånd om, ren rutine arbejde, havde sergent Rasmussen skuffet meddelt.

Klaus kiggede på billedet af hans lille familie. Det var et sølle eventyr han havde forladt dem for. "Kom ud og se verden", "Et udfordrende, spænnende og meningsfyldt arbejde". Op i røven. Hvis han havde vidst hvilket job der gemte sig bag deres røgslør af propaganda havde han taget et fabriksarbejde i sit eget distrikt. Så kunne han i det mindste komme hjem om aftenen.

Toget stoppede op, det røde lys blev grønt og lugen åbnende. Og åbenbarede en verden af kaos. Gruppen løb ud, og blev i det samme øjeblik mødt af kvinde i brand. De fik hende lagt ned, og slukkede flammerne, da en solid fabriksarbejder kastede sig over sergent Rasmussen. Resten af delingen så lamslået til imens de tunge næver knuste hans kranie. Så trykkede Klaus på aftrækkeren, og den tunge krop faldt til jorden. "Kom så drenge!"

Under Klaus ledelse fik de langsomt styr på situationen. Hvad det end var for en gas, så fik den tydeligvis folk til at miste forstanden. De beboer som ikke havde fået masker på i tide, løb enten forvildede rundt i deres eget mareridt eller sad rundt omkring og rokkede frem og tilbage. Klaus og hans kammerater overmandede dem, bandt dem på hænder og fødder og kastede dem ind i togstammerne, der kørte væk i pendulfart. De mest udad reagerende skød de.

Da roen så småt var ved at sænke sig igen, gennemsøgte de området for tilskadekommande og improviserede en forbindingsplads. Klaus og tre andre arbejdede sig langsomt gennem en opgang, hvor der tilsyneladende havde været voldsom kamp. Gulvet var klæbrigt af blod, og de sårede lå spredt og stønnende. Pludselig hørte han noget, der fik ham til at ignorere de andre bønner om hjælp. Der var et barn, der græd. Han havde svært ved at placere lyden. Det lød som et ekko inde fra elevatoren. Han lagde øret til, og ganske rigtigt. Det var derinde fra et sted. De åbnede den stålblanke dør og så ned i en mørk skakt. Gråden kom dernede fra.

"Skaf mig noget reb!"

Et samfund i opløsning

Gasudslippet havde fået fagforeningerne på barrikaderne, og den ene industri efter den anden blev lammet af de omfattende strejker. Arbejdernes frustrationer havde ophobet sig gennem mange år, og denne tragedie var dråben. Overalt blev der krævet mere sikkerhed, bedre levevilkår og højere løn. Og blandt de mest radikale var der dem, der krævede en folkestyret republik. Fuldstændig uafhængighed af Jorden og de forenede koncerner. Klaus og hans kammerater var selv fra arbejderklassen, så de kunne nikkede genkendende til kritikken. Men alligevel så råbte folk "Forrædere", og spyttede efter dem på gaden. Især til demonstrationerne gik det hårdt for sig. Når de kom for at ligge lidt ro på, blev de opfattet som manifestationen af det kapitalistiske monster. Måske troede de virkelig på at verden ville blive et bedre sted, hvis bare mændene med skjoldene blev trampet i stykker. Demonstranterne gik i hvert fald hårdere og hårdere til dem, som konflikten skred frem. Først blev der kastet med sten, stenene blev til flasker og flaskerne blev fyldt med benzin. De svarede igen med gas, vandkanoner og kobleslag, og ophidset af kampen slog de hårdere og hårdere. Ingen ved hvem, der løsnede det første skud, men pludselig var demonstrationerne blevet forvandlet til ildkampe og borgerkrigen var en realitet.

Borgerkrigen

Klaus og hans kammerater havde slået lejre i et forladt slagteri. I de omkringliggende tunneller hørtes der stadig spredte skud og eksplosioner, men de hårdeste kampe var stilnet af. Deres opgave var at rense byen for terrorister så produktionen kunne genoptages. En opgave, der nok syntes let på det store strategibord, men som var umenneskelig at løfte i praksis. Alle barrikader og besatte bygninger var blevet bombet, og

oprørerne havde ingen faste stillinger tilbage. Men deres snigskytter og snubleminer var overalt. Selv i de bydele, der var erklæret for rensede fandt de dræbte kammerater og nye bomber. Det var som om at de havde fri bevægelighed over hele distriktet og kunne slå til hvor det skulle være. Det var lykkedes Klaus deling at tage nogle fanger, og så snart han havde hvilet ud ville han gå igen med afhøringerne. Måske kunne han lave en handel og lokke nogle oplysninger ud af dem. Men nu ville han læse den nyankommet post.

Hævn

Klaus var ved siden af sig selv. Følelseløsheden havde bredt sig i hans krop imens han læste brevet. De havde dræbt dem. Dødspatrujler var gået fra hjem til hjem og havde dræbt deres familier. Kvinder og børn, alle var blevet fundet døde i deres beskyttede boliger. Det var uvirkeligt. De kunne ikke være døde. En følelseløsheden spredte sig i hans krop og sjæl. Han tog hverken mad eller drikke til sig, og lå blot på sin feltseng og stirrede ud i luften. Han var ikke alene. Hele hæren var i en tilstand af chok. Men lige så stille blev sorgen til vrede, og vreden tændte et had som fortærede alt hvad den kom i nærheden af. Deres sjæle blev brændt til grunden og midt i asken var der kun en ting tilbage: Hævntørst. De startede med fangerne. Hang dem op på kødkroge, og tæskede dem. Skar i dem. Skilte dem ad i hoveddele. Det var en blodig eufori, en ondskabsfuld lykke, der krævede mere.



Den sidste station

Krigen og tiden havde indgået et samarbejde om at nedbryde hans krop og sjæl. Knæene skreg for hvert skridt han tog, granatsplitter vandrede rundt i hans indre og psyken truede hele tiden med at krakelerer. Firmaet kunne ikke bruge ham mere. Han blev aftrådt til civil og pludselig var han helt alene.

Da pensionen var blevet brugt på sprut og kvinder, tog han det eneste arbejde han kunne få: Zeta-minen.

Skaktens Skygger

Fanget – Forfulgt – Fortabt

I det tomme mørke findes kun de dæmoner, du selv tager med.

4 minearbejdere sidder en dag fast i den elevator, som skulle transportere dem til deres underjordiske arbejdsplads. Mens de venter på hjælpen, begynder virkeligheden at flyde sammen med gamle minder. Stemmer fra en fortrængt fortid begynder at hviske til dem, og ud af skyggerne begynder skikkelser, som de havde håbet at de aldrig skulle se igen, at tage form.

Hvor længe kan et menneske holde det fortrængte stangen? Hvad er prisen for at se fortiden i øjnene? Og hvor meget smerte kan en sjæl bærer? I det tomme mørke venter svaret...



Zeta-minen

At terraforme og kolonisere Mars har været det største projekt menneskeheden nogensinde har kastet sig ud i. Ledet af de forenede koncerner har millioner af immigranter indrettet sig i underjordiske byer, imens de arbejder for at overfladen kan blive beboelig. En af de mange miner, som bidrager til dette projekt er Zeta-minen. Når de nye arbejdere kommer med toget, finder de en lang række af mennesker foran et massivt elevatorårn. De er tavse, fordybet i tanker. Nogle står nervøst og tripper imens andre har deres øjne fikseret på det dyb, der snart vil opsluge dem. Kun de færreste ser den ildevarslede besked "lad alt håb fare", der er blevet ridset ind i bjælken over den tunge metalport. Hold for hold træder de ind i elevatoren, gitteret lukker sig bag dem og som i en forsejlet kiste bliver de fragtet dybt ned i Mars indre. For enden af denne rejse finder de en skjult underverden: Travle byer af stål, beton og tandhjul. Et sted hvor glødepærer erstatter solens stråler og hvor dampfløjten marker dagens begyndelse og slutning. I starten har man svært ved at finde sig til rette; ens krop gør ondt, alle minegangene ligner hinanden, og de vilde fester holder en vågen om natten. Men efter et stykke tid falder man ind i minens evige rytme: Ens bevægelser bliver mekaniske, man bliver fortrolig med den underjordiske labyrint og de hæmningsløse

stunder bliver dagens højdepunkt. Når fyraftenen og det nye hold befrier en fra arbejdet, tager man direkte til minebyernes underholdningssektioner. Ligesom holdskiftet får minearbejdet til at køre i døgndrift, så stopper arbejdernes fest aldrig. Her findes en farlig kombination af prostitution, spil og rusmidler, og de fleste når at bruge deres dagsløn før fløjten kalder dem på arbejde igen. Men imellem rækkerne af søvngængere kan man finde enkle øjne, hvor der brænder en ild. Og hvis man lytter godt efter, kan man overalt høre en svag hvisken. En hvisken, der snart vil blive til et kampskrig. Ja, hvis man tvinger øjnene mod denne underverden kan man se starten på en revolution.

Eventyret om den lille pige og ildfluerne

Der var engang en lille pige, der kendte til en skat. Her snakker jeg ikke om en skat af guld og juveler, men af levende, magiske væsner: Nattens ildfluer. Hver aften ventede den lille pige tålmodigt på at de skulle tænde deres lys, og træde op til dans. Og hver aften viste de hende vej til de forunderlige steder som de voksne havde for travlt til at kunne finde. Steder hvor drømmeagtige eventyr udfoldede sig. De tog hende med på rejser gennem tusind verdener, stillede hende gåder som kunne optog hendes tanker i flere dage og gav hende stof til drømme og mareridt.

Den lille pige havde en far, hvis ansigt var blevet gråt af bekymringer. Der blev mindre og mindre arbejde at få, og alting blev dyrere og dyrere. Det var normalt dengang, så normalt at man kunne dele jordens folk op i to: Dem, der havde råd til at blive boende, og dem der måtte rejse. Hver dag blev store stjerneske kibe fyldt med håbefulde og vemodige familier, som sagde farvel til den verden de kendte.

En aften var den lille pige ude og sejle i en skovsø med sin far. Han roede dem hen til en ø i midten af søen og her viste han hende stjernerne. Blandt de mange funkende lys, udpegede han en lille rød prik: På den prik venter der et bedre liv, sagde han. Først var hun bjergtaget, og kunne knap nok forstå at man kunne bo et sted, der var så lille og så langt væk. Så hun spurgte ham om der også ville være ildfluer det nye sted.

Han rystede på hovedet og kyssede hende på panden, uden at vide at hendes verden braste. Hun var tavs da de pakkede deres få ejendele, og da de tog den lange rejse op igennem skyerne. Hun var tavs da de kom til den larmende Lunastation, og heller ikke på rejsen mod den røde planet ville hun sige noget. Hun sad ved det lille vindue, og så hvordan deres gamle hjem blev mindre og mindre, for til sidst at forsvinde.

Da de landede på den nye verden, var der stor trængsel og alarm. Tusind mennesker talte tusind sprog, og de havde alle travlt med at komme på det rette tog. Og midt i alt denne forvirring forsvandt pigen. Hendes far havde kun sluppet hendes hånd et øjeblik, og pludselig, så var hun væk. Det ligger udenfor mine evner, at beskrive den følelse hendes far havde. Men prøv at forestil dig hvis en del af dig, f.eks. din arm, pludselig forsvandt og du simpelthen ikke vidste hvorhen. Så har du måske et fingerpeg. Faren glemte alt om sin dyre billet, og begyndte at lede hele stationen igennem. Fra den ene ende, til den anden og så en gang til.

Overalt så han børn, som var blevet væk fra deres forældre, men ingen af dem var hans lille pige. Han spurgte omkring sig, fik folk til at hjælpe med at lede og råbte hendes navn til hans stemme knækkede. Men hun var væk, og han måtte erkende det frygtelige: Strømmen af mennesker havde ført hende med sig. Til et tog. Et tog, som nu var langt, langt borte. Han så på listen over de mange toglinjer, som førte til hundred byer på denne fremmede verden. Og han vidste at han måtte lede. Således begyndte en årelang og rastløs søgen. Fra station til station og fra by til by. Overalt fandt han tabte menneskebørn, men ingen steder fandt han hende han søgte.

Han var blevet en gammel mand, da han endelig gav op. Han gemte sig i lastrummet på et skib, og rejste tilbage til den verden de forlod så mange år tilbage. Her fandt han deres gamle hus, der nu stod som et afsjælet legeme. Modløs og drænet for livskraft lagde han sig på gulvet, og det var ikke hans plan at rejse sig igen. Men skæbnen havde andre planer. Da natten kom bragte den en lille flok ildfluer med sig. Ivrigt fløj de omkring ham og satte sig på hans ansigt, som for at vække ham. Først prøvede han at jage dem væk, men de blev ved med at danse omkring ham og tvang ham til at åbne sine øjne. Og det han så var magi:

Foran ham gik ildfluerne sammen til én skikkelse, og han så sin datter tage form. Som et levende stjernebillede dansede hun først omkring ham, og så ud af huset. Ude af sig selv fulgte han efter, som en trøstende, der følger et fatamorgana, imens han prøvede at indhente hende. Hun førte ham længere og længere ud i skoven. Her viste hun ham alle de steder, der engang var rammen for hendes eventyr. Alle de steder, det var rammen for hendes tusind verdener. Til sidst dansede hun over skovsøen og standsede på den lille ø. Sanseløs kastede faren sig i vandet, og han var drivvåd da han grædende kastende sine arme om hende. Men ildfluerne blev spredt af hans omfavnelser og han greb kun den bare luft. Han faldt på knæ, og indså at det blot var en drøm. Og så alligevel. Da han så op igen så han tusinder af ildfluer, der kredsede omkring ham, som en orkan kredser om sit øje. Først nu så han den skønhed, som han før var blind for. Først nu forstod han hvilken skat han havde tvunget sin datter til at forlade. Og først nu vidste han, hvordan han kunne gøre skaden god igen.

I årene der fulgte, lagde børnene på de store skibe mærke til nogle små selvlysende væsner, der sneg sig med på rejsen. De flugte dem til den nye, røde verden, og spredte sig sammen med dem. I de underjordiske byer, i minerne og fabrikshallerne. I tunnellerne og på stationer. Overalt kan man se dem, hvis man blot kigger efter. Og det siges, at man i Mars mørke tunneller kan se en lille pige danse med dem.



Rebekka Ernst

Rebekkas fremtid så lys ud. Hele hendes barndom og alle teenageårene havde hun brugt på at studere, og som 25årig stod hun med en kandidat i medicin. Det havde lige så meget været hendes fars projekt. Siden hun var barn havde han undervist og vejledt hende for at hun nu kunne stå med dette eksamensbevis i hånden. Nu havde han skaffet en stilling til hende i hans privatklinik, og alt var gjort klar til en lovende karriere. Hun burde egentlig være lykkelig, men det var som om hun aldrig rigtig havde hjertet med i det hun lavede. Hun var flittig og kunne læse 12 timer i streg, men hun følte hun manglende noget meningsfuldt at tage sig til. Klinikken gik jo fint uden hende, og hun havde lyst til at skabe sit eget. Ikke bare følge hendes fars fodspor.

De boede i London, men Rebekka havde allerede rejst det meste af jorden rundt for at besøge diverse konferencer. Hun følte ikke rigtigt Jordan havde så meget mere at byde på. Hendes tanker kredsede om den nye verden, der var ved at tage form og hun følte en inderlig længsel hver gang hun fandt Mars i sin kikkert. Overalt hørte man historier fra kolonierne, især nu hvor en oprørsbevægelse havde rejst sig og erklæret Mars for en uafhængig republik. Rebekka elskede at høre de hjemvendte læger holde foredrag om de ekstreme vilkår i Mars underjordiske, krigshærget verden. Mange steder var sundhedssektoren brudt sammen og der gik historier om voldsomme epidemier, masseulykker og folk som døde af banale sygdomme. Rebekka følte en iver efter at tage af sted. Hendes far var ikke meget for det, og prøvede at tale hende fra det. Men forgæves. Hun var fast besluttet på at bruge sine evner, der hvor der var mest brug for dem.



Hospitalet

Rebekka havde aldrig oplevet noget lignende. Bygningen var faldefærdig, manglen på udstyr og medicin var alarmende og personalet var udslidt. Strømmen gik med jævne mellemrum, og rent vand var en luksus. Der var en verden til forskel fra Jordens velfungerende og sterile hospitaler. Men det bekræftede hende kun i hendes beslutning: Der var mere brug for hende her.

Hun havde troet at hospitalet var langt fra krigshandlerne, men en dag kom demonstrationerne til deres distrikt. De sårede kom i bølger. Det var hende der stod i modtagelsen og hun lærte hurtigt at dele folk op: De heldige, som kunne vente med behandling, De akutte som skulle behandles nu, og så var der De uheldige. Det var hårdt, men nødvendigt at prioriterer. De fem operationsstuer havde en maksimal kapacitet, og det gjaldt om at få det bedste ud af dem. Det var mest arbejderne som kom til skade. Firmaernes lejesoldater var overlegne hvad gjaldt udstyr og træning, og Rebekka begyndte føle sympati med demonstranterne, der blot ønskede bedre livsvilkår. Kampen tog til, og inden længe blev kloakkerne og drikkevandsforsyningen sat ud af funktion, samtidig med at vaccinationsprogrammerne brød sammen. Hun havde kun læst om polio, kolera og mæslinger i historiebøgerne, men her dræbte de folk i hobetal. Sådan gik et års nedslidende lægearbejde, hvor Rebekka for alvor fik sin ilddåb. Hun blev et ganske uundværligt tandhjul i hospitalet, og selvom hun arbejdede 20 timer i døgnet, så følte hun at hendes liv havde fået en mening. Men lejesoldaterne begyndte at se skævt til hospitalet. De terroriserede dagligt patienterne, forhørte og førte udvalgte demonstranter væk. Lægerne gjorde modstand. De nægtede at udlevere deres patienter. Og konflikten med ordensmagten tog til. Det er blevet diskuteret om hvorvidt bombningen var en utilsigtet hændelse, eller om lejesoldaterne bare havde fået nok. Men Rebekka var der, og hun kan fortælle om hvordan en eksplosion fik bygningen til at styrte sammen.

Magnus

Da Rebekka vågnede igen lå hun på skuldrene af en ung mand. Han slæbte hende gennem ruinerne, og dybt ned i byens hemmelige tunneller, hvor den lokale oprørsgruppe havde deres feltlazaret. Imens hun kæmpede med febevildelsen tog han sig af hende, vaskede hendes sår og talte beroligende til hende. Hvad end det gjorde ved hende, så virkede det. Hun fik det langsomt bedre, og i takt med at hun genvandt sin styrke blev Rebekka mere og mere fascineret den unge mand og hans gruppe af frihedskæmpere. Uden

tanke på deres eget liv, kæmpede de en ulige kamp mod en frygtelig modstander. De var alle en del af noget som var større end dem selv. Hun talte en del med Magnus og hans passion var smittende. Og så havde hans øjne en dybde hun kunne fortabe sig i...

Så snart hun kunne, begyndte hun at hjælpe til med de sårede. Hun måtte erkende at oprørerne stort set ikke havde nogen sundhedsfaglig viden, og inden længe havde hun overtaget ledelsen af felthospitalet. Magnus støttede hende, og hun kunne mærke at hans accept fik resten af gruppen til at respektere hende. Hun oplærte dem i basal førstehjælp, kirurgi og sygepleje, og Magnus var den ivrigste elev af dem alle. Han havde også nogle ting han kunne lære hende, og han åbnede op for sider af hende hun ikke vidste hun havde. Han viste hende hvordan man brugte en riffel, lærte hende at udse sig et mål og forfølge det lydløst gennem ruinbyen. Derfra var der ikke langt til den første ilddåb og snart var hun et velkendt og agtet ansigt blandt de revolutionære.

Talen

Der var stadig en stor del af Mars arbejderklasse, som endnu ikke havde tilsluttet sig kampen. Det var dem de ville nå ud til, da de brød ind i Broadcast-centeret. Rebekka havde forberedt en tale, som skulle vække de sidste arbejdere fra deres dvale. De havde ti minutter fra de sparkede døren op til at lejesoldaterne ville være der. Det var hurtigt ind, og hurtigt ud. Boris tog sig af gidslerne, lille Rolf ordnede det tekniske og Magnus holdt vagt. De skulle købe Rebekka nok tid til at sprede budskabet. Det var de længste ti minutter i deres liv. Men ikke kun pga. det dødsensfarlige arbejde. Imens hun holdt talen så hun Magnus kæmpe mod de indtrængende lejesoldater. Hun så pludselig den unge frihedskæmper i et helt nyt lys. De vidste ikke hvordan de kom helskindet tilbage, men mod alle odds lykkedes det. Talen blev sendt ud til alle distrikterne. Og de overlevede flugten. Hele gruppen fejrede dem som helte, og de festede natten igennem. Rebekka og Magnus fandt hurtigt et ledigt værelse. Akademikeren fra Jorden og proletarknægten fra underverdenen, pludselig følte de sig tættere knyttet end de før havde været til noget andet menneske. Beruset af adrenalin, vodka og sejr fandt deres kroppe hinanden, og de smeltede sammen.

Barnet

Barnet var sygt. Deres barn. Det var hjertet. Det slog ikke som det skulle, og det lille menneske var helt blå og hev efter vejret. Det havde brug for mere end den behandling Rebekka kunne give ham. Det er begrænset hvor store indgreb man kan gøre i et primitivt felthospital dybt under jorden. Magnus anede ikke sine levende råd, og han forberedte sig på at måtte begrave sin førstefødte datter. Men Rebekka kunne ikke forlig sig. Hun måtte gøre noget, koste hvad det ville. En nat imens Magnus lå og sov, kyskede hun ham farvel, tog barnet og stak af.

Den fortabte datter

Hendes far brød grædende sammen da hun endelig kom hjem. Han omfavnede hende og mellem tårerne fortalte han hende hvor højt han elskede hende og hvor bekymret han havde været. Rørt af hans varme omfavnelser gav hun slip for første gang i tre lange år. Hun hulkede og tiggede ham om tilgivelse og hjælp. Han brugte alle sine kontakter og al sin magt, så inden næste dag havde hun fået en ny identitet, en tid hos en plastikkirurg og et nyt barnehjerte var blevet sat til dyrkning.

Et nyt liv

Rebekka vænnede sig aldrig til sit nye ansigt, men hun var eftersøgt og det var prisen for at vende tilbage. Det vigtigste var at den lille fik et nyt hjerte. Det havde taget ni måneder for den raske klon at blive klar, men i morgen skulle hjertet høstes og så kunne hun endelig sove trygt igen.

Nemesis

Pludselig gik alarmen. Først den lokale, så den store. Noget skreg inde i hende, og fik hende til at styrte ud på gangen. Og der, omgivet af sikkerhedspersonel, lå hendes far badet i sit eget blod. To skud havde smadret hans hoved, og dræbt ham på stedet.

De bar ham væk, og Rebekka vendte tilbage til lejligheden imens hun prøvede at holde sammen på sig selv. Hun nåede blot at sætte sig før det bankede på døren.

Jagten

Rugemoren var flygtet med hendes barns hjerte! Hun havde dræbt hendes far, og flygtet. Hun måtte skaffe det hjerte! Hendes datter var døende! En pludselig viljestyrke vækkede sig i hende. Hun pakkede sin syge datter sammen, og skaffede et hold af dusørjægere. Hun var chippet, og jagten var sat ind. Signalet tog dem tilbage til Mars, til den berygtede Zeta-mine. Herefter blev sporet koldt.

Det var let at få et arbejde i minen. De ville ikke engang se hendes eksamensbevis. Hvis hun sagde at hun var læge så tog de det for gode varer. Hun løj sig til en specialuddannelse i pædiatri, og fik ansvaret for minens børnedepot på etage 101. Der var mere end 100.000 børn opmagasineret, men med udelukkelsesmetoden og lidt held burde hun kunne finde klonen. Det var en pige, den var ankommet inden for den sidste uge og hun vidste hvordan barnet måtte se ud og hvordan det måtte lugte. Hun skulle nok finde det.

Elevatoren

Der var gået tre måneder, og hun var kun nået igennem halvdelen af de potentielle børn. Tiden var knap. Hendes datter lå dødssyg i det værelse de havde fået tildelt. Rebekka var i gang med at læse journalerne igennem da alarmen pludselig gik. Noget var galt nede på børnedepotet. Hun prøvede at ringe til personalet, men hende der svarede var fuldstændig grædefærdig og talte i vildelse.

Hun måtte finde ud af hvad der var galt. Rebekka styrtede ind i den nærmeste elevator, og satte kursen mod etage 101. Da elevatoren satte i gang så hun op. Hendes hjerte slog et slag over. Midt i det lille rum stod Magnus.

Skaktens Skygger

Fanget – Forfulgt – Fortabt

I det tomme mørke findes kun de dæmoner, du selv tager med.

4 minearbejdere sidder en dag fast i den elevator, som skulle transportere dem til deres underjordiske arbejdsplads. Mens de venter på hjælpen, begynder virkeligheden at flyde sammen med gamle minder. Stemmer fra en fortrængt fortid begynder at hviske til dem, og ud af skyggerne begynder skikkelser, som de havde håbet at de aldrig skulle se igen, at tage form.

Hvor længe kan et menneske holde det fortrængte stangen? Hvad er prisen for at se fortiden i øjnene? Og hvor meget smerte kan en sjæl bærer? I det tomme mørke venter svaret...



Zeta-minen

At terraforme og kolonisere Mars har været det største projekt menneskeheden nogensinde har kastet sig ud i. Ledet af de forenende koncerner har millioner af immigranter indrettet sig i underjordiske byer, imens de arbejder for at overfladen kan blive beboelig. En af de mange miner, som bidrager til dette projekt er Zeta-minen. Når de nye arbejdere kommer med toget, finder de en lang række af mennesker foran et massivt elevatorstårn. De er tavse, fordybet i tanker. Nogle står nervøst og tripper imens andre har deres øjne fikseret på det dyb, der snart vil opsluge dem. Kun de færreste ser den ildevarslen besked "lad alt håb fare", der er blevet ridset ind i bjælken over den tunge metalport. Hold for hold træder de ind i elevatoren, gitteret lukker sig bag dem og som i en forseglet kiste bliver de fragtet dybt ned i Mars indre. For enden af denne rejse finder de en skjult underverden: Travle byer af stål, beton og tandhjul. Et sted hvor glødepærer erstatter solens stråler og hvor dampfløjten marker dagens begyndelse og slutning. I starten har man svært ved at finde sig til rette; ens krop gør ondt, alle minegangene ligner hinanden, og de vilde fester holder en vågen om natten. Men efter et stykke tid falder man ind i minens evige rytme: Ens bevægelser bliver mekaniske, man bliver fortrolig med den underjordiske labyrint og de hæmningsløse stunder bliver dagens højdepunkt. Når fyraftenen og det nye hold befrier en fra arbejdet, tager man direkte

til minebyernes underholdningssektioner. Ligesom holdskiftet får minearbejdet til at køre i døgndrift, så stopper arbejderne fest aldrig. Her findes en farlig kombination af prostitution, spil og rusmidler, og de fleste når at bruge deres dagsløn før fløjten kalder dem på arbejde igen.

Sådan går livet med arbejde uden sjæl og fest uden glæde, og på et tidspunkt sker uheldet; En minegang styrter sammen, et slagsmål går for vidt eller en sygdom uden vaccine. Mulighederne er mange, men udfaldet det samme; Krematorieovnene fortærer ens jordiske rester, og gennem skorstenen finder man endelig sin vej til overfladen.

Eventyret om den lille pige og ildfluerne

Der var engang en lille pige, der kendte til en skat. Her snakker jeg ikke om en skat af guld og juveler, men af levende, magiske væsner: Nattens ildfluer. Hver aften ventede den lille pige tålmodigt på at de skulle tænde deres lys, og træde op til dans. Og hver aften viste de hende vej til de forunderlige steder som de voksne havde for travlt til at kunne finde. Steder hvor drømmeagtige eventyr udfoldede sig. De tog hende med på rejser gennem tusind verdener, stillede hende gåder som kunne optog hendes tanker i flere dage og gav hende stof til drømme og mareridt.

Den lille pige havde en far, hvis ansigt var blevet gråt af bekymringer. Der blev mindre og mindre arbejde at få, og alting blev dyrere og dyrere. Det var normalt dengang, så normalt at man kunne dele jordens folk op i to: Dem, der havde råd til at blive boende, og dem der måtte rejse. Hver dag blev store stjerneske kibe fyldt med håbefulde og vemodige familier, som sagde farvel til den verden de kendte.

En aften var den lille pige ude og sejle i en skovsø med sin far. Han roede dem hen til en ø i midten af søen og her viste han hende stjernerne. Blandt de mange funkende lys, udpegede han en lille rød prik: På den prik venter der et bedre liv, sagde han. Først var hun bjergtaget, og kunne knap nok forstå at man kunne bo et sted, der var så lille og så langt væk. Så hun spurgte ham om der også ville være ildfluer det nye sted.

Han rystede på hovedet og kyssede hende på panden, uden at vide at hendes verden braste. Hun var tavs da de pakkede deres få ejendele, og da de tog den lange rejse op igennem skyerne. Hun var tavs da de kom til den larmende Lunastation, og heller ikke på rejsen mod den røde planet ville hun sige noget. Hun sad ved det lille vindue, og så hvordan deres gamle hjem blev mindre og mindre, for til sidst at forsvinde.

Da de landede på den nye verden, var der stor trængsel og alarm. Tusind mennesker talte tusind sprog, og de havde alle travlt med at komme på det rette tog. Og midt i alt denne forvirring forsvandt pigen. Hendes far havde kun sluppet hendes hånd et øjeblik, og pludselig, så var hun væk. Det ligger udenfor mine evner, at beskrive den følelse hendes far havde. Men prøv at forestil dig hvis en del af dig, f.eks. din arm, pludselig forsvandt og du simpelthen ikke vidste hvorhen. Så har du måske et fingerpeg. Faren glemte alt om sin dyre billet, og begyndte at lede hele stationen igennem. Fra den ene ende, til den anden og så en gang til.

Overalt så han børn, som var blevet væk fra deres forældre, men ingen af dem var hans lille pige. Han spurgte omkring sig, fik folk til at hjælpe med at lede og råbte hendes navn til hans stemme knækkede. Men hun var væk, og han måtte erkende det frygtelige: Strømmen af mennesker havde ført hende med sig. Til et tog. Et tog, som nu var langt, langt borte. Han så på listen over de mange toglinjer, som førte til hundred byer på denne fremmede verden. Og han vidste at han måtte lede. Således begyndte en årelang og rastløs søgen. Fra station til station og fra by til by. Overalt fandt han tabte menneskebørn, men ingen steder fandt han hende han søgte.

Han var blevet en gammel mand, da han endelig gav op. Han gemte sig i lastrummet på et skib, og rejste tilbage til den verden de forlod så mange år tilbage. Her fandt han deres gamle hus, der nu stod som et afsjælet legeme. Modløs og drænet for livskraft lagde han sig på gulvet, og det var ikke hans plan at rejse sig igen. Men skæbnen havde andre planer. Da natten kom bragte den en lille flok ildfluer med sig. Ivrigt fløj de omkring ham og satte sig på hans ansigt, som for at vække ham. Først prøvede han at jage dem væk, men de blev ved med at danse omkring ham og tvang ham til at åbne sine øjne. Og det han så var magi:

Foran ham gik ildfluerne sammen til én skikkelse, og han så sin datter tage form. Som et levende stjernebillede dansede hun først omkring ham, og så ud af huset. Ude af sig selv fulgte han efter, som en trøstende, der følger et fatamorgana, imens han prøvede at indhente hende. Hun førte ham længere og længere ud i skoven. Her viste hun ham alle de steder, der engang var rammen for hendes eventyr. Alle de steder, det var rammen for hendes tusind verdener. Til sidst dansede hun over skovsøen og standsede på den lille ø. Sanseløs kastede faren sig i vandet, og han var drivvåd da han grædende kastende sine arme om hende. Men ildfluerne blev spredt af hans omfavnelser og han greb kun den bare luft. Han faldt på knæ, og indså at det blot var en drøm. Og så alligevel. Da han så op igen så han tusinder af ildfluer, der kredsede omkring ham, som en orkan kredser om sit øje. Først nu så han den skønhed, som han før var blind for. Først nu forstod han hvilken skat han havde tvunget sin datter til at forlade. Og først nu vidste han, hvordan han kunne gøre skaden god igen.

I årene der fulgte, lagde børnene på de store skibe mærke til nogle små selvlysende væsner, der sneg sig med på rejsen. De flugte dem til den nye, røde verden, og spredte sig sammen med dem. I de underjordiske byer, i minerne og fabrikshallerne. I tunnellerne og på stationer. Overalt kan man se dem, hvis man blot kigger efter. Og det siges, at man i Mars mørke tunneller kan se en lille pige danse med dem.

Sofia

Vi er strandet her. Billetten væk koster en formue, og når først mad, værelse og børnedepot er betalt, så er der ikke meget tilbage. I det mindste har jeg stadig Nadia. De får hende ikke. Vi skal nok klare den!

...

Han dræbte Anja i går. Han var sammen med mig i sidste uge, men i går slog det klik for ham og der var han med Anja. Mændene ved godt at de skal dø i minen, så hvorfor skulle de holde sig tilbage når de er sammen med os?

...

Ikke et blåt mærke igen. Jeg har ikke mere puder. Det dur ikke. Det dur slet ikke! De tager aldrig de piger, der er kommet til skade! Hvis jeg ikke får flere kunder, så kommer vi aldrig væk herfra!

Ildfluens glød

Sofia glemte aldrig den sidste aften hun havde med sin far. Selvom tiden kaster en tåge over hukommelsen, står dette minde stadig som et lysende fyrtårn i sindets skyggeland. Hun var kun et barn, forundret over den verden hun ikke forstod. For hende havde solnedgangen altid været dagens højdepunkt, for det var der ildfluerne krøb frem fra deres skjul og begyndte deres forunderlige dans. Udover rotterne, var ildfluerne de eneste dyr på Mars, og for hende var de porten til alverdens eventyr. Fantasien førte hende ud til universets mange afkroge imens hun sprang rundt og jagede de små væsener. Da det endelig lykkedes formede hendes hænder et lysende bur, som hun betragtede



med den forundring børn har over verdens små mirakler. I dette øjeblik havde hun ingen bekymringer. Imorgen ville hun ikke kunne forstå hvor hendes far var, men på dette tidspunkt fyldte ildfluens svage glød hele hendes verden.

Hun fik et chok da hun så ham – det måtte have været uniformen – men da han lagde sine hænder oven på hendes, genkendte hun ham med et smil. Og i det øjeblik, skete der noget magisk: Lyset mellem deres hænder tog til i styrke, og blev så kraftigt at de måtte åbne deres hænder, og slippe det lille dyr fri. Om det var virkeligt eller et synsbedrag er ikke til at sige, men nu mange år senere skinner ildfluens glød stadig bag de trætte øjne.

Angrebet

De kom midt om natten. Maskeklædte mænd sparkede døren op, og begyndte at ødelægge alt omkring sig. Mor nåede lige at gemme Sofia inde i skabet, da de kom til soveværelset. Ængsteligt så hun ud gennem revnen, mens hun prøvede at holde sit skrig tilbage. Varmt væske sivede ned af hendes ben og gjorde hendes natkjole klæbrig.

"Ifølge listen har han også datter. Find hende."

Sofia kunne ikke længere holde sit skrig tilbage. Det var som om at hun havde holdt vejret, og da hun pustede ud kom der en høj lyd med. Skabsdøren blev flået op, og et par brutale hænder løftede hende op og smed hende over i et hjørne. Manden vendte nu alt sin opmærksomhed mod hendes grædefærdige mor. Han holdt hende om halsen med den ene hånd, imens han løsede sit bælte med den anden.

"For helvede Igor! Vi har ikke tid til det der!" En lille mand, med sort frakke og formørket øjne kom ind og sparkede hårdt til sin kammerat.

"Vend dig om." Så lød der et højt knald. Bøddlen rystende over hele kroppen og gik over i et hjørne og kastede op. Da han rettede sig op igen vendte han et træt blik mod Sofia: "Gør det færdigt." Så forlod han rummet. Kæmpen, der før havde været så voldsom var nu helt stille. Det eneste Sofia ville, var at komme



om på den anden side af sengen, over til sin mor. Hun prøvede at lave et spring, men hans arm greb hende og løftede hende op.

”Nej...” Han bar hende ned i køkkenet, smed hende på gulvet og tog ladegreb. Så skød han ind i væggen og åbnede bagdøren. Det regnede udenfor, og der lød spredte skud og skrig fra hele nabolaget. ”Stik af med dig.”

Børnehjemmet

Man havde samlet de forældreløse børn i en gammel, faldefærdig fabriksbygning. Omsorg havde de frivillige sjældent overskud til at vise. At mætte alle munde var en stor nok udfordring i sig selv, så børnene var overladt til hinanden og noget udslidt legetøj. Men for Magnus og Sofia var det nok. De genkendte det vagtsomme og tilbageholdende blik hos hinanden, og selvom de aldrig talte om deres korte barndom, så vidste de, hvad de havde til fælles. De holdt sammen, og passede på Magnus lillebror Rolf, der endnu havde et naivt og længselsfuldt skær i sine øjne. De følte sig nærmest som to små forældre, til et endnu mindre barn. Når de kunne, så gemte de lidt mad, og opbyggede et lille forråds-kammer så Rolf altid kunne få lidt at spise. Og med fælles hjælp beskyttede de ham mod den vold, der spirrede hos de forladte krigsbørn. Om aftenen sneg de sig ud af bygningen og op igennem tunnellerne til et forladt udkigstårn på overfladen. Gennem de tykke vinduer kunne de se stjernehimlen og de gættede sig til hvilket prik, der var Jorden. Imens der lød skud og eksplosioner i det fjerne, lovede de hinanden, at de en dag ville tage Rolf med op til det sted hvor freden herskede og alle var mætte. Et naivt barneløfte, som de begge mindes med et stik i hjertet.

En dag blev de alle stillet op på en linje, og nogle unge mænd i sorte læderjakker og med røde armbind, så børnene igennem. Sofia blev bange. De mindede hende om noget hun helst ville glemme. Men Magnus, han så sine helte og hans hjerte svulmede af stolthed da de valgte ham og Rolf. En stolthed, der dog hurtigt blev til tårer da de efterlod Sofia.

Dr. Ernst

Der gik ikke længe før børnene igen blev stillet op på række. Denne gang var det en elegant mand, der så dem an og venligt legede med dem. Sofia huskede hvor genert hun blev da han satte sig på hug foran hende, og gav hende hånden. ”Jeg hedder Dr. Ernst, og hvem er du så?” Sofia fik kun lige fremstammet sit navn, hvorefter han smilende spurgte om han måtte låne lidt af hendes blod. Hun syntes det lød uhyggeligt, men han forsikrede at der ikke ville ske noget. Bare et lille stik, og ikke mere.

Et dage senere kom han tilbage og hentede hende og ti andre børn. De kørte gennem det krigshærget diskret indtil de kom til et stort tårn. Venligt førte han hende ind i en elevator og sammen fløj de op mod stjernerne hvor et skib ventede på dem. Snart var Sofia mæt, og med glæde så hun Mars blive mindre og mindre bag sig. De havde sat kursen mod Jorden, men hun var ked af at Magnus og Rolf ikke var med hende.

Klinikken

Det handlede om at gøre onkel Ernst tilfreds. Hun skulle sidde stille når han stak med sine nåle, spise sine piller til tiden og klarer sine prøver. Hun vidste godt at nålene gjorde hende dårlig, men tanken om at han ville ruske hende kærligt i håret, fik hende til at sidde stille. Når hun blev syg var han altid på afdelingen, og når hun havde det rigtig dårligt, så sad han ved hendes seng og strøg hende over panden imens han hviskede trøstende ord. Tit lod Sofia som om at hun var dårlig, bare for at han skulle være hos hende. Måske vidste han godt at hun snød, men han sad alligevel hos hende og gav hende den opmærksomhed hun længtes efter. Han ville ikke forklare hende hvad prøverne gik ud på, men han havde tit eventyr med som han læste højt for hende. Hun lærte hurtigt at læse, og han sørgede for at forsyne hende med alle de bøger hun ønskede sig.

Årene gik, og forholdet til Ernst blev tættere og tættere. Han var som en far for hende, og de kunne bruge timer på at snakke sammen om eventyr og filosofiske spørgsmål. Men en dag ændrede han sig. Han blev indelukket, og undgik øjenkontakt. Det tog lidt tid for hende at få ham til at fortælle hvad der var galt, men da han begyndte at snakke så brød han grædende sammen. Han fortalte hende at hans datter var forsvundet, og han ikke vidste hvor hun var. Det var uhyggeligt at se ham sådan, men hun prøvede at tørste ham lige som han havde trøstet hende så mange gange før.

Barnet

Hun skulle bære et barn for ham. Sofia vidste ikke helt hvad han mente, men hun følte ikke hun kunne sige nej. Hun havde læst om hvordan den slags normalt forgik, og var både bange og spændt på hvad der skulle ske, men det var blot et gynækologisk indgreb ligesom de havde gjort så mange gange før. Efter det begyndte hendes mave at vokse, og Ernst var ekstra forsigtig med hende i den tid. Og så en dag fødte hun den smukkeste lille pige. Da hun sad med hende i sine arme blev hun overvældet af stærke følelser, som hun havde læst om, men aldrig før oplevet. Hun vidste med sig selv at hun ville give sit liv for denne lille skabning. Hun ville gøre alt for hende, om hun så skulle trodse Ernst.

Han ville have hende. Han takkede hende for at hun ville bære det lille barn, og fortalte at der var en god familie som skulle tage sig af hende. Hun fik en nat til at sige farvel. Og den nat stak hun af.

Flugten

Sofia kendte klinikken ud og ind, og det var let for hende at stjæle et par nøgler, skaffe et kort og finde brandtrappen. Med barnet på hånden løb hun nedad, imens hendes hjerte hamrede i brystet. Pludselig begyndte alarmen at tude, og overalt blev dørene forsejlet af tunge metalgittere. Hun læste desperat på kortet, og udtænkte en vanvittig flugtvej. Men hun kunne ikke klare den alene. Hun bad en stille bøn, og da hun åbnede øjnene igen stod hjælpen foran hende.

Tre gamle venner

De kunne ikke tro deres egne øjne. Efter flere års adskillelse stod Sofia, Magnus og Rolf igen overfor hinanden. Men der var ikke tid til snak: Sofia havde kidnappet et barn, og Magnus og Rolf havde pistoler i hænderne. Uden at udveksle så meget som et ord, samarbejdede de om en desperat flugt. Ned gennem en affaldsskakt, under den helvedsvarme forbrændningsinstallation og op på en godsvogn. De sad tæt imens Londons underverden suste forbi udenfor. Magnus stirrede bare nervøst og vantro på Sofias datter, og det lignede han havde set et spøgelse. Han skulle til at spørge ind til barnet da godsvognen holdte, og et vagthold nærmere sig. De hoppede af, fandt et kloakdæksel og gik endnu længere under jorden. I tre dage flygtede de gennem byen, indtil de var ombord på et lastskib mod Mars. De gemte sig i nogle container, og det var først nu at de åndende lettet op. Magnus omfavnede hende, som en bror ville omfavne en længe savnet søster. Han fortalte om revolutionen, og drømmen om en republik på Mars. Han fortalte om hans kæreste, en ung læge fra Jorden, der havde kæmpet side om side med dem. Han fortalte med sorg om hvordan hun var forsvundet sammen med deres ufødte, hjertesygte barn. Og han fik helt tårer i øjnene for Sofias datter lignede hende på en prik. Sofia havde ikke meget at fortælle om sit liv, og da hun fortalte om dr. Ernst, så Rolf og Magnus så mærkeligt på hinanden. Som om de vidste noget, hun ikke gjorde. Stemningen blev mærkelig så hun fortalte alle de eventyr og historier hun havde læst gennem sin opvækst på klinikken. De lyttede kærligt til hendes historier og den lange rejse som blinde passager føltes som tiden på børnehjemmet.

Da de landende var det tydeligt at nogle ledte efter dem. Skærme viste deres ansigter, og overalt gik der hundepatruljer. Magnus og Rolf prøvede at finde vej tilbage til oprørernes territorium, men snart var det klart at nogle fulgte efter dem. Det var en gruppe på fire soldater. En af dem holdte en slags computer.

"Hun er lige her i nærheden." Mere nåede han ikke at sige før der lød fire dæmpet skud. Magnus gik hen til ligene og fandt computeren. Skærmen viste et kort over tunnelsystemet, med en rød brik der hvor de stod. "Er du chippet?" Sofia svarede ham ikke, men kiggede bare bedende på ham. "ER DU CHIPPET?" Hun nikkede. "Vi kan ikke efterlade dem..." Sagde Rolf, som for sammen da lyden af et nyt eftersøgningshold nærmede sig.

Sofia så bedende på Magnus: "Vil du ikke nok hjælpe os?"



Zeta-minen

Magnus og Rolf førte hende til Zeta-minen, hvor en læge tog chippen ud. For at betale ham måtte hun arbejde. I RedLight-distriktet. Hun nød det ikke. Men efter tre måneder var hun begyndt at lære håndværket og tjente flere og flere penge. Hun begyndte hun at føle en vis tilfredshed. Hun betalte gælden, klarede sig selv og begyndte at spare sammen til sin datters skolegang.

Efter endnu en hård arbejdsdag gik hun ind i elevatoren og kørte mod børnedepotet på etage 101. Men da dørene åbnede sig styrtede Magnus hovedkulds ind. Sofia blev lamslået; Hun troede at Magnus var over alle bjerge: Men hvor var Rolf? Og hvad lavede han her?

Skaktens Skygger

Fanget – Forfulgt – Fortabt

I det tomme mørke findes kun de dæmoner, du selv tager med.

4 minearbejdere sidder en dag fast i den elevator, som skulle transportere dem til deres underjordiske arbejdsplads. Mens de venter på hjælpen, begynder virkeligheden at flyde sammen med gamle minder. Stemmer fra en fortrængt fortid begynder at hviske til dem, og ud af skyggerne begynder skikkelser, som de havde håbet at de aldrig skulle se igen, at tage form.

Hvor længe kan et menneske holde det fortrængte stangen? Hvad er prisen for at se fortiden i øjnene? Og hvor meget smerte kan en sjæl bærer? I det tomme mørke venter svaret...



Zeta-minen

At terraforme og kolonisere Mars har været det største projekt menneskeheden nogensinde har kastet sig ud i. Ledet af de forenede koncerner har millioner af immigranter indrettet sig i underjordiske byer, imens de arbejder for at overfladen kan blive beboelig. En af de mange miner, som bidrager til dette projekt er Zeta-minen. Når de nye arbejdere kommer med toget, finder de en lang række af mennesker foran et massivt elevatorstårn. De er tavse, fordybet i tanker. Nogle står nervøst og tripper imens andre har deres øjne fikseret på det dyb, der snart vil opsluge dem. Kun de færreste ser den ildevarslen besked "Iad alt håb fare", der er blevet ridset ind i bjælken over den tunge metalport. Hold for hold træder de ind i elevatoren, gitteret lukker sig bag dem og som i en forsejlet kiste bliver de fragtet dybt ned i Mars indre. For enden af denne rejse finder de en skjult underverden: Travle byer af stål, beton og tandhjul. Et sted hvor glødepærer erstatter solens stråler og hvor dampfløjten marker dagens begyndelse og slutning. I starten har man svært ved at finde sig til rette; ens krop gør ondt, alle minegangene ligner hinanden, og de vilde fester holder en vågen om natten. Men efter et stykke tid falder man ind i minens evige rytme: Ens

bevægelser bliver mekaniske, man bliver fortrolig med den underjordiske labyrint og de hæmningsløse stunder bliver dagens højdepunkt. Når fyraftenen og det nye hold befrier en fra arbejdet, tager man direkte til minebyernes underholdningssektioner. Ligesom holdskiftet får minearbejdet til at køre i døgn drift, så stopper arbejdernes fest aldrig. Her findes en farlig kombination af prostitution, spil og rusmidler, og de fleste når at bruge deres dagsløn før fløjten kalder dem på arbejde igen. Men imellem rækkerne af søvngængere kan man finde enkle øjne, hvor der brænder en ild. Og hvis man lytter godt efter, kan man overalt høre en svag hvisken. En hvisken, der snart vil blive til et kampskrig. Ja, hvis man tvinger øjnene mod denne underverden kan man se starten på en revolution.

Eventyret om den lille pige og ildfluerne

Der var engang en lille pige, der kendte til en skat. Her snakker jeg ikke om en skat af guld og juveler, men af levende, magiske væsner: Nattens ildfluer. Hver aften ventede den lille pige tålmodigt på at de skulle tænde deres lys, og træde op til dans. Og hver aften viste de hende vej til de forunderlige steder som de voksne havde for travlt til at kunne finde. Steder hvor drømmeagtige eventyr udfoldede sig. De tog hende med på rejser gennem tusind verdener, stillede hende gåder som kunne optog hendes tanker i flere dage og gav hende stof til drømme og mareridt.

Den lille pige havde en far, hvis ansigt var blevet gråt af bekymringer. Der blev mindre og mindre arbejde at få, og alting blev dyrere og dyrere. Det var normalt dengang, så normalt at man kunne dele jordens folk op i to: Dem, der havde råd til at blive boende, og dem der måtte rejse. Hver dag blev store stjerneskebe fyldt med håbefulde og vemodige familier, som sagde farvel til den verden de kendte.

En aften var den lille pige ude og sejle i en skovsø med sin far. Han roede dem hen til en ø i midten af søen og her viste han hende stjernerne. Blandt de mange funkende lys, udpegede han en lille rød prik: På den prik venter der et bedre liv, sagde han. Først var hun bjergtaget, og kunne knap nok forstå at man kunne bo et sted, der var så lille og så langt væk. Så hun spurgte ham om der også ville være ildfluer det nye sted. Han rystede på hovedet og kyssede hende på panden, uden at vide at hendes verden braste. Hun var tavs da de pakkede deres få ejendele, og da de tog den lange rejse op igennem skyerne. Hun var tavs da de kom til den larmende Lunastation, og heller ikke på rejsen mod den røde planet ville hun sige noget. Hun sad ved det lille vindue, og så hvordan deres gamle hjem blev mindre og mindre, for til sidst at forsvinde.

Da de landede på den nye verden, var der stor trængsel og alarm. Tusind mennesker talte tusind sprog, og de havde alle travlt med at komme på det rette tog. Og midt i alt denne forvirring forsvandt pigen. Hendes far havde kun sluppet hendes hånd et øjeblik, og pludselig, så var hun væk. Det ligger udenfor mine evner, at beskrive den følelse hendes far havde. Men prøv at forestil dig hvis en del af dig, f.eks. din arm, pludselig forsvandt og du simpelthen ikke vidste hvorhen. Så har du måske et fingerpeg. Faren glemte alt om sin dyre billet, og begyndte at lede hele stationen igennem. Fra den ene ende, til den anden og så en gang til.

Overalt så han børn, som var blevet væk fra deres forældre, men ingen af dem var hans lille pige. Han spurgte omkring sig, fik folk til at hjælpe med at lede og råbte hendes navn til hans stemme knækkede. Men hun var væk, og han måtte erkende det frygtelige: Strømmen af mennesker havde ført hende med sig. Til et tog. Et tog, som nu var langt, langt borte. Han så på listen over de mange toglinjer, som førte til hundred byer på denne fremmede verden. Og han vidste at han måtte lede. Således begyndte en årelang og rastløs søgen. Fra fra station til station og fra by til by. Overalt fandt han tabte menneskebørn, men ingen steder fandt han hende han søgte.

Han var blevet en gammel mand, da han endelig gav op. Han gemte sig i lastrummet på et skib, og rejste tilbage til den verden de forlod så mange år tilbage. Her fandt han deres gamle hus, der nu stod som et afsjælet legeme. Modløs og drænet for livskraft lagde han sig på gulvet, og det var ikke hans plan at rejse sig igen. Men skæbnen havde andre planer. Da natten kom bragte den en lille flok ildfluer med sig. Ivrigt fløj de omkring ham og satte sig på hans ansigt, som for at vække ham. Først prøvede han at jage dem væk,

men de blev ved med at danse omkring ham og tvang ham til at åbne sine øjne. Og det han så var magi: Foran ham gik ildfluerne sammen til én skikkelse, og han så sin datter tage form. Som et levende stjernebillede dansede hun først omkring ham, og så ud af huset. Ude af sig selv fulgte han efter, som en trøstende, der følger et fatamorgana, imens han prøvede at indhente hende. Hun førte ham længere og længere ud i skoven. Her viste hun ham alle de steder, der engang var rammen for hendes eventyr. Alle de steder, det var rammen for hendes tusind verdener. Til sidst dansede hun over skovsøen og standsede på den lille ø. Sanseløs kastede faren sig i vandet, og han var drivvåd da han grædende kastede sine arme om hende. Men ildfluerne blev spredt af hans omfavelse og han greb kun den bare luft. Han faldt på knæ, og indså at det blot var en drøm. Og så alligevel. Da han så op igen så han tusinder af ildfluer, der kredsede omkring ham, som en orkan kredser om sit øje. Først nu så han den skønhed, som han før var blind for. Først nu forstod han hvilken skat han havde tvunget sin datter til at forlade. Og først nu vidste han, hvordan han kunne gøre skaden god igen.



I årene der fulgte, lagde børnene på de store skibe mærke til nogle små selvlysende væsner, der sneg sig med på rejsen. De flugte dem til den nye, røde verden, og spredte sig sammen med dem. I de underjordiske byer, i minerne og fabrikshallerne. I tunnellerne og på stationer. Overalt kan man se dem, hvis man blot kigger efter. Og det siges, at man i Mars mørke tunneller kan se en lille pige danse med dem.

Magnus McBride

"Prøv at se på dem: Endeløse rækker af zombier. Forført af løfter om penge. Penge som de alligevel bruger på stoffer, ludere og andet lort så de kan holde deres miserable liv ud. De har alle haft valget mellem dem og os. Mellem frihed og lænker. De valgte at blive tandhjul i den kapitalistiske maskine. Og nu. Nu vil de blive knust sammen med den."

Tung industri

Magnus var kun et barn, men han huskede instruktionen: Så han sørgede for at hans maske sad tæt, før han hjalp Rolf med at få sin på. I det fjerne varslede sirenen gasudslippet, og overalt i den underjordiske by kunne man høre begyndelsen på kaos. Han tog sin lillebror ved hånden og sammen gik de hen til forældrenes soveværelse. Forsigtigt skubbede han døren op og hørte morens hulken inde fra mørket. Hun lå med ansigtet trykket ind til deres fars brystkasse, og da Magnus tændte lyset så han at sengen var smurt ind i blod. Da moren så dem rejste hun sig fra sin livløse mand, og kaldte dem til sig imens hun strammede grebet om den blodige kniv. Pludselig satte hun i et spring, og Magnus nåede kun lige at undvige stikket. Angrebet var så kraftigt at hun faldt, og de skyndte sig at flygte ud af hoveddøren før hun kom på benene igen. Ude på opgangen herskede der en stemning af panik og rædsel. Maskeklædte beboer stormede ned af trappen mod den smalle udgang, imens deres naboer gik rundt med forvredne ansigtsudtryk og skreg af ting der ikke var der. Rolf var lammet af synet, og Magnus måtte tage ham op på sin ryg for at få ham med. Han nåede at få dem et stykke væk, da de blev stoppet af et voldsomt slagsmål. Længere oppe af trappen gik deres mor imod dem med små, rystende skridt. Magnus så sig desperat omkring efter en udvej, men alle vegne var der spærret. Lige på nær elevatoren. Han kæmpede sig vej til den blanke metaldør, og

trykkede febrilsk på tilkaldeknappen. Der skete ikke noget, og da han kastede et blik bagud kunne han se deres forfølger få meter bag sig. Med en styrke han ikke vidste han havde, tvang han døren op og så direkte ned i skaktens mørke. Han stod som forstenet indtil en hånd strejfede hans hals. Så sprang han. Med sin bror på ryggen kastede han sig ned i dybet og greb fat i et kabel. De faldt imens hans hænder blev revet til blods af den ru metaltråd. Så ramte han noget hårdt, og verden forsvandt.

Børnehjemmet

Man havde samlet de forældreløse børn i en gammel, faldefærdig fabriksbygning. Omsorg havde de frivillige sjældent overskud til at vise. At mætte alle munde var en stor nok udfordring i sig selv, så børnene var overladt til hinanden og noget udslidt legetøj. Men for Magnus og Sofia var det nok. De genkendte det vagtsomme og tilbageholdende blik hos hinanden, og selvom de aldrig talte om deres korte barndom, så vidste de, hvad de havde til fælles. De holdt sammen, og passede på Magnus lillebror Rolf, der endnu havde et naivt og længselsfuldt skær i sine øjne. De følte sig nærmest som to små forældre, til et endnu mindre barn. Når de kunne, så gemte de lidt mad, og opbyggede et lille forråds-kammer så Rolf altid kunne få lidt at spise. Og med fælles hjælp beskyttede de ham mod den vold, der spirrede hos de forladte krigsbørn.

Om aftenen sneg de sig ud af bygningen og op igennem tunnellerne til et forladt udkigstårn på overfladen. Gennem de tykke vinduer kunne de se stjernehimlen og de gættede sig til hvilket prik, der var Jorden. Imens der lød skud og eksplosioner i det fjerne, lovede de hinanden, at de en dag ville tage Rolf med op til det sted hvor freden herskede og alle var mætte. Et naivt barneløfte, som de begge mindes med et stik i hjertet.

En dag blev de alle stillet op på en linje, og nogle unge mænd i sorte læderjakker og med røde armbind, så børnene igennem. Sofia blev bange. De mindede hende om noget hun helst ville glemme. Men Magnus, han så sine helte og hans hjerte svulmede af stolthed da de valgte ham og Rolf. En stolthed, der dog hurtigt blev til tårer da de efterlod Sofia.

Revolutionens børn

Dybt nede i det omfattende tunnelsystem havde oprørsbevægelsen deres eget børnehjem. Her trænede de børnene til den dag de skulle overtage frihedskampen. Både Magnus og Rolf var lærenemme, og brugte alle døgnets vågne timer på den benhårde undervisning. De lærte at improvisere sprængstoffer, riffellen blev en naturlig forlængelse af deres arm og de blev de rene akrobater når de bevægede sig lydløst gennem Mars industribyer. Og de var ikke alene. Oprørsbevægelsen opfostrede en



hel hær af frihedskæmpere. De var de underjordiske børn, revolutionens børn.

Ilddåb

Rolf var egentlig ikke gammel nok til at tage med på missioner, men Magnus ville ikke kunne have undværet ham. Drengen brugte aldrig sine våben, men hans sanser var skrappe og han tænkte hurtigt. De udførte speciel opgaver. Snigmord, spionage, sabotage. Imens de andre holdte barrikaderne, så sneg de sig ind i fjendens territorium, løste opgaven og forsvandt igen. Bag sig efterlod de døde officerer, tikkende bomber og tomme efterretningsmapper. Ja, trods deres unge alder så var de et dødeligt våben for revolutionen.

Distrikt for distrikt

Årene gik, kampen fortsatte og de to brødre blev voksne. De havde efterhånden fået status som specialtropper, og arbejdernes republik brugte dem tit som forbilleder. En dag blev de sendt ud til et distrikt, hvor arbejderne var begyndt at strejke og demonstrere. Magnus og Rolf infiltrerede hurtigt fagforeningen, og begyndte at tale for brugen af vold i kampen for bedre vilkår. Selvom en del af de ældre arbejdere ønskede at holde sig til fredelige protester, begyndte de unge at flokkes omkring dem. Og snart var de bevæbnet. Da lejesoldaterne begyndte at slå ned på demonstranterne var snigskytterne klar til at svare igen. Revolutionens flammer bredte sig, og de ville brænde indtil de havde rensset Mars for de kapitalistiske parasitter

Rebekka

Magnus hjalp til med at grave folk ud af murbrokkerne. Hospitalet havde længe prøvet at holde sig neutralt, men da oprøret var ved at overtage byen havde lejesoldaterne bombet alt infrastruktur. En af dem han reddede fri fra ruinen var Rebekka. Hun var en ung læge fra Jorden, der var taget til Mars for at hjælpe med den kritiske sundhedssituation. Nu lå hun selv på en bære dybt nede i republikkens felthospital. Han besøgte hende ofte, og de havde lange samtaler, hvor hun spurgte ind til oprørets organisation og mål. Så snart hun kunne begyndte hun at hjælpe til med de syge og sårede, og Magnus blev bjergetaget af hendes evner. Hun kunne helbrede mange af de sygdomme, som florerede blandt oprørerne og lappede de mest fortvivlende sår sammen. Han assisterede hende så ofte han kunne, og hun var god til at lære fra sig. Til gengæld lærte han hende at bruge en riffel, og bevæge sig uset gennem ruinbyen. Snart var hun lige så dødelig som resten af gruppen.

Talen.

Der var stadig en stor del af arbejderklassen, som endnu ikke havde tilsluttet sig kampen. Det var dem de ville nå ud til, da de brød ind i Broadcast-centeret. Rebekka havde forberedt en tale, som skulle vække de sidste arbejdere fra deres dvale. De havde ti minutter fra de sparkede døren op til at ordensmagten ville være der. Det var hurtigt ind, og hurtigt ud. Boris tog sig af gidslerne og Rolf klarede det tekniske imens Magnus tog stilling ved vinduet for at sinke lejesoldaterne. De skulle købe Rebekka nok tid til at sprede budskabet. Det var de længste ti minutter i deres liv. Men ikke kun pga. det dødsensfarlige arbejde. For imens Magnus skød ned mod gaden, så gav Rebekkas flammende stemme genlyd i hans hjerte. Og imens hun holdt den skæbnsvangre tale, så han pludselig den unge læge i et helt nyt lys. Den dag idag ved han ikke hvordan det lykkedes dem at komme helskindet tilbage, men mod alle odds lykkedes det. Republikken fejrede dem som helte, og de festede natten igennem. Rebekka og Magnus, akademikeren fra Jordens elfenbenstårne og proletarknægten fra Mars underverden, pludselig følte de sig tættere knyttet end de før havde været til noget andet menneske. Beruset af adrenalin, vodka og sejr fandt deres kroppe hinanden, og de smeltede sammen.

Barnet

Barnet var sygt. Deres barn. Det var hjertet. Det slog ikke som det skulle, og det lille menneske var helt blå og hev efter vejret. Det havde brug for mere end den behandling Rebekka kunne give ham. Magnus anede ikke sine levende råd, og han forberedte sig på at måtte begrave sin førstefødte datter. Men Rebekka kunne ikke forlig sig, og en morgen var Rebekka forsvundet sammen med deres barn.

Jorden tur-retur

De stod som lamslået imens de så ned på Jordens krystalblå overflade. Det var endelig lykkedes dem at komme frem. Jorden. Det sted de havde drømt om som børn. Nu manglende de bare at have Sofia med. Tankerne bevægede sig videre til Rebekka. Hun var vokset op her. Gad vide om hun var dernede et sted? Magnus ville ikke tænke på hende, men savnet og følelsen af svigt sad dybt i ham. Efter at hun havde forladt ham var der kun kampen tilbage, og han arbejdede hårdere end nogensinde før. Nu var de på deres hidtil sværeste mission. Et attentat på en læge ved navn Edward Ernst.

De lignede to almindelige studerende imens de vandrede gennem Londons overdådige gader, og ingen bemærkede de lyddæmpende pistoler under jakken. De var nervøse, da de gik ind på hospitalet, men da målet dukkede op blev de kolde og fik tunnelsyn. Magnus gav ham tre skud i bryst, Rolf gav ham tre i hovedet. Så løb de. De havde memoreret syv forskellige flugtplaner, og de fik brug for dem alle sammen. Alarmen gik og tunge metalgittere forseglede den ene udgang efter den anden. Mulighederne begyndte at svinde ind, da en svag stemme pludselig lød "Herovre!"

En gammel ven

De kunne ikke tro deres egne øjne. Efter flere års adskillelse stod Sofia, Magnus og Rolf igen overfor hinanden. Men der var ikke tid til snak: Sofia havde kidnappet et barn, og Magnus og Rolf havde begået et mord. Uden at udveksle så meget som et ord, samarbejdede de om en desperat flugt. Ned gennem en affaldsskakt, under den helvedsvarme forbrændningsinstallation og op på en godsvogn. De sad tæt imens Londons underverden suste forbi udenfor. Magnus stirrede nervøst og vantro på Sofias datter. Det lignede godt nok hans egen lille pige. Men alle børn ligner jo hinanden. Han skulle til at spørge ind til barnet da godsvognen holdte, og et vagthold nærmere sig. De hoppede af, fandt et kloakdæksel og gik endnu længere under jorden. I tre dage flygtede de gennem byen, indtil de var ombord på et lastskib mod Mars. De gemte sig i nogle container, og de åndende lettet op da de forlod atomsfæren. Det var først nu han rigtig så hende. Magnus omfavnede hende som en bror ville omfavne en længe savnet søster. Han fortalte om revolutionen, og drømmen om en republik på Mars. Han fortalte om Rebekka og om deres barn. Og han fik helt tårer i øjnene for Sofias datter lignede hende på en prik. Da Sofia fortalte om sit liv løb det Magnus koldt ned af ryggen. Hun var blevet brugt til medicinske eksperimenter. Som et forsøgsdyr. Men hun fortalte om det, som om det var en god ting. Som om hun var glad for en ungdom med smerter, giftige stoffer og tvivlsomme medikamenter. Han fik kvalme da hun fortalte om den kunstige befrugtning, og han smilede for sig selv da han hørte at det var dr. Ernst, da havde stået bag det. Det svin fik som han fortjente. Sofia kunne godt mærke på ham at han var blevet oprørt, så hun begyndte at fortælle nogle eventyr og historier hun havde læst gennem sin opvækst på klinikken. Ligeså stille fandt de tilbage til de gamle roller, og den lange rejse som blinde passager følte som tiden på børnehjemmet. Men det var kun en lånt tid. Da de landende var det tydeligt at nogle ledte efter dem. Skærme viste deres ansigter, og der gik hundepatruljer overalt. De prøvede at finde vej tilbage til deres egne linjer, men snart var det klart at nogle fulgte efter dem. Det var en gruppe på fire soldater. En af dem holdte en slags computer. "Hun er lige her i nærheden." Mere nåede han ikke at sige før der lød fire dæmpet skud. Magnus gik hen til ligene og fandt computeren. Skærmen viste et kort over tunnelsystemet, med en rød brik der hvor de stod. "Er du

chippet?” Sofia svarede ham ikke, men kiggede bare bedende på ham. ”ER DU CHIPPET?” Hun nikkede. Sofia så bedende på Magnus: ”Vil du ikke nok hjælpe os?”

”Vi kan ikke efterlade dem...” Sagde Rolf, som for sammen da lyden af et nyt eftersøgningshold nærmede sig. Magnus så på sin gamle barndomsven, og selvom desperationen bredte sig i kroppen vidste han at han måtte hjælpe hende. Ellers ville de sende hende tilbage til det kliniske helvede.

Det lykkedes at få Sofia til Zeta-minen, hvor en kontakt kunne fjerne chippen. De nåede ikke at tage ordentlig afsked. Men de kunne godt have sparet deres hastværk.

For dusørjægerne ventede på dem, efter at de havde sat hende af.

Fanget

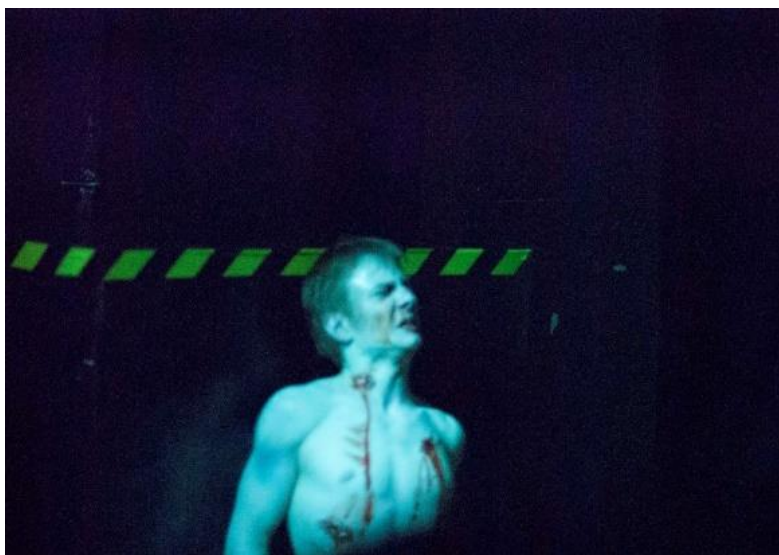
Magnus kunne høre Rolf græde i cellen ved siden af. Selv havde han lyst til at skribe. De skulle aldrig havde taget hende med. De var så tæt på at komme sikkert hjem, men hun havde ødelagt alting.

Magnus vidste ikke hvor de var, men han vidste udmærket godt hvad der var dem i vente. De ville ødelægge dem. Lige så stille, kropsdel for kropsdel indtil de havde fået alt ud af dem. Men de ville ikke sige noget. Intet.

Tilbage

De holdte en ceremoni til ære for Rolf. Den tapre, lille Rolf, der ikke engang havde fået dun på hagen. Tortureret og dræbt. Han var knækket til sidst, og han havde tiggat Magnus om at fortælle hvad han vidste. Det havde været næsten umuligt at holde på hemmelighederne, imens Rolf blev mishandlet for øjnene af ham. Imens de klippede hans fingre af, led for led.

Magnus kunne ikke huske hvordan det var lykkedes ham at flygte, men pludselig var han tilbage i den underjordiske lejr. Alene.



På kanten af ragnarok

Kampen fortsatte, og frihedskæmperne blev mere og mere presset. Overalt vandt Koncernerne terræn, og de var allerede begyndt at proklamere deres sejr. Tunnelerne blev fyldt med gas, og stormen af lejesoldater ville ingen ende tage. De var syge og trætte, og havde hverken mad eller ammunition til at kunne fortsætte meget længere. De sidste kampdygtige havde opgivet deres stillinger, og gjorde nu klar til en sidste offensiv. De havde lavet bomber med hallucinogen gas fra kemikaliefabrikken i hans gamle barndomsdistrikt. Paradoksalt nok den samme gas, som havde sat en stopper for hans barndom. Han huskede bittært deres effekt. Selv en lille koncentration kunne få folk til at miste forstanden. Den lille gruppe af idealister vidste hvad de måtte gøre. Alle industribyer, som endnu arbejdede for koncernerne måtte infiltreres og tilintetgøres. Hvis revolutionen skulle dø, så ville den tage kapitalismen med sig.

Zeta

Magnus havde tilbragt en uge i Zeta-minen, da uheldet skete. Han vidste ikke hvad han havde gjort galt,

men pludselig begyndte hans detonator at vibrere. Han så vantro på den; De bomber han havde plantet overalt i dette gigantiske minekompleks var begyndte at springe. Alvoren gik først op for ham da der kom en sivende lyd fra hans taske. Panisk kastede han den fra sig, og stormede ind i den første, den bedste elevator. Først da dørene var lukket så han hende: Sofia.



Skaktens Spøgelse

Her er en kort beskrivelse af de spøgelse du og en NPC skal spille, når en hallucination starter. Forslag til hallucinationernes indhold er beskrevet i traumeskemaet.

Obs. Kostumer er ikke nødvendige, men kan bruges til at gøre spillet mere livagtigt.

Dr. Ernst er en central karakter både hos Sofia og Rebekka. Han er en ældre læge, der igennem hele Rebekkas liv har han opmuntret hende til at overtage familieklinikken, en internationalt anerkendt forskningsenhed. Det er her hvor Sofia er vokset op. Imens Ernst udsatte hende for diverse medicinske eksperimenter, voksede hun op og lærte at se dr. Ernst som sin far. Men da han brugte hende som rugemor til Rebekkas barn, trodsede hun ham og flugtede. Han endte sit liv kort efter da Magnus og Rolf udførte et snigmord på ham.

Når du spiller Dr. Ernst, så optræd som en fattet og rationel gentleman. Lad ham roligt forklarer hvorfor det er bedst, at de gør som han siger. Han hidser sig aldrig op, men man kan heller ikke rykke hans holdninger der er cementeret i kølig videnskab.

Kostume: Brug evt. en hvid kittel eller skjorte.

Oprørerne optræder hos alle 4 roller. Hos Magnus og Rebekka vil de fremstå som ædle, idealistiske arbejdere, der kæmper uforfærdet mod en nådesløs overmagt. Hos Klaus og Sofia er historien en anden. De har oplevet deres brutalitet på egen krop, og det mentale aftryk viser maskeklædte monstre, der lurar i mørket.

Kostume: Brug evt. læderjakker, røde armbånd, gasmasker og elefanthuer.

Klaus kone og datter blev angrebet af en dødspatrolje, som målrettet gik efter lejesoldaternes familie.

Klaus ved ikke at hans datter overlevede, og faktisk er i elevatoren sammen med ham. Han husker hende som en lille pige der jager idfluer. Lad hende være barnlig overfor Klaus, og skift mellem at være legesyg og bange. Klaus kone spilles sørgmodig og bebrejdende.

Kostume: hvide kjoler.

Rolf optræder primært hos Magnus, og mere perifert hos Rebekka og Sofia. Lad ham være den drømmende, idealistiske og blide teenager, der følger sin storebror blindt ind i borgerkrigens mareridt. I scenerne med hhv. gasudslippet og børnehjemmet er Rolf blot et uskyldigt og elskværdigt barn, der ikke forstår hvad der sker omkring ham.

Kostume: Læderjakke, rødt armbånd.

Magnus mor optræder i scenen med gasudslippet, hvor hun har mistet forstanden og jagter sine børn gennem lejlighedskomplekset med en kniv.

Kostume: Hvid kjole, tørklæde, kniv.

Forhørslederen er en kølig militærmand, der vil gøre alt for at få oplysninger om oprørerne ud af Magnus og Rolf. Lad ham evt. ledsages af en torturbøddel (her kan de andre spillere godt aktiveres) der mishandler de to brødre. Han amputerer Rolfs fingre, imens han presser Magnus for oplysninger.

Kostume: Militærtøj, fjerkræssaks.

Spillets forløb

Forberedelserne

Sæt 3 timer af til spillet, og allier dig med en god ven som vil være din NPC. Send gerne karakterarkene ud til dine spillere på forhånd, så de har tid til at læse oplægget grundigt igennem og evt. finde kostumer, der passer til. Karakterarkene kan findes enkeltvis som pdf-filer på alexandria.dk.

Find et lokale, der kan mørklægges, og tape en rød cykellygte op i loftet. Medbring en computer med højttalere og internet, og få et overblik over lydfilerne.

Hvis du kan skaffe to walkie talkier så placer den ene i elevatoren, og giv den anden til en udenfor spillet som gerne vil have et godt grin i ny og næ: Hen skal spille alarmcentral, og hens fornemmeste opgave er at lyde stresset imens hen siger at hjælpen nok skal komme hvis de bare venter.

Udstyr

Nødvendigt

- Et lille, mørkt rum. Der skal være plads til en "bunker" hvor spillederne kan styre spillet fra. Desuden skal der være noget som kan virke som elevatordør.
- En computer med højttalere.
- En rød cykellygte, der hænges op i loftet.
- En babydukke, eller en pult der kan fungere som baby.

Luksus

- En pistol til Magnus, som han kan gemme og trække når han vil.
- Et torturredskab til torturbøddelen, så han kan torturere Rolf. F.eks. en fjerkræsaks.
- En god bog, som Ernst kan tage fra Rebekka fordi hun skal studere, og give til Sofia.
- Nogle vitaminpiller som Ernst kan give Sofia.
- En kniv som Magnus mor kan jage dem med.
- Gasmasker, som Rolf og Magnus bruger til at komme igennem gasudslippet.
- En kittel til Rebekka.
- Arbejdstøj og hjelme til Klaus og Magnus.
- En udfordrende kjole til Sofia.
- Diverse skydevåben til kamp og henrettelsescener.
- WalkieTalkie som nødtelefon. Placer den ene i elevatoren, og den anden hos en uden for spillet som gerne vil lege stresset og uduelig alarmcentral.
- Rød cykellygte til at symboliser ildflue.

Enkelt møde med spillere

Start med at tale med spillerne en for en. Bed dem om at fortælle om deres karakter, så både spilleren, NPC'en og dig selv får genopfrisket historien. Afspil derefter de pågældende traume-lyde for spilleren, og præsenterer spørgelserne for hen. Husk at fortælle dem at de deler lydfiler med andre spillere.

Karakter	Lydfiler (find på youtube) og spørgsmål
Sofia obs: Gør det klart at hun genkender Magnus.	Alma's music box: Fremkalder dr. Ernst, Sofias plejefar. https://www.youtube.com/watch?v=B39S3vUmalA Krigslyde: Hun bliver angst og vil have sin far. https://www.youtube.com/watch?v=nue9EXetzpM
Klaus	Krigslyde: Fremkalder kammerater, fjender og civile fra borgerkrigen. https://www.youtube.com/watch?v=nue9EXetzpM A hero comes home: Fremkalder hans datter og hans kone. https://www.youtube.com/watch?v=zynAdvo6lhg
Rebekka Obs: gør det klart at hun genkender Magnus	Sound of the northmen: Fremkalder kammerater, fjender og civile fra borgerkrigen. Heriblandt Magnus og Rolf. https://www.youtube.com/watch?v=BJx400OrNFg Lalluby fra Pan's labyrinth: Fremkalder dr. Ernst (hendes far) og hendes baby. https://www.youtube.com/watch?v=19bBGxf5k6k
Magnus Obs: gør det klart at han genkender Sofia. Lægen ligner Rebekka, men ikke helt. Måske en søster? Giv ham evt. en pistol.	Sound of the northmen: Fremkalder kammerater, fjender og civile fra borgerkrigen. Heriblandt Rebekka og Rolf. https://www.youtube.com/watch?v=BJx400OrNFg Twinkle, twinkle little star: Fremkalder hans mor, Rolf og hans torturbøddel. https://www.youtube.com/watch?v=QvDucnm6FgY

Workshop

Her skal de igennem nogle øvelser for at varme op og leve sig ind i karaktererne.

Tillid

Bed dem gå sammen to og to, stil sig foran hinanden, tage hinanden i hænderne, sætte fødderne mod hinanden og læne sig frem og tilbage. Det skal være sådan at hvis en giver slip så falder de begge. Spil "170" af Kaizers orchestra imens https://www.youtube.com/watch?v=bhC_ca8A96Q

Bed skifte partner tre gange i løbet af sangen.

Karakteropbygning

Lad dem sidde ryg mod ryg, og en for en fortælle om deres liv i minen. Lav tre runder.

- Fortæl om din første dag i minen.
- Fortæl hvordan din hverdag kom til at se ud.
- Fortæl hvad du lavede inden du gik ind i elevatoren.

Spil Prophecy theme imens: <https://www.youtube.com/watch?v=t4onBqilHvc>

Opvarmningsscener

Læs introduktionen til scenen op og lad spillerne fylde den ud. Afslut scenen ved at sige "Cut".

Minegangen: Klaus og Magnus.

"Klaus har lagt mærke til den nye knægt i sjakket. Den døgenigte lusker rundt, og prøver hele tiden at slippe for at arbejde. Men nu skal han få besked om hvordan landet ligger, om Klaus så skal slæbe ham ned i minegangen."

RedLight-distriktet: Klaus og Sofia.

"Klaus er ikke rigtig liderlig. Men det er jo fredag. Og tvillingerne har tilbud på 200 kr. den her uge. De skal jo prøves. Sofia stopper ham på halvvejen. Hendes pris er 250 kr., men hun prøver at overbevise ham om at hun er det værd."

Hospitalsfløjen: Sofia (med dukke) og Lægen (sig ikke "Rebekka" imens Magnus-spilleren hører det. Det skal gerne være en overraskelse.)

"Sofias barn er begyndt at hoste. Ret slemt. Engang imellem kommer der blod op. Hun søger en konsultation i hospitalsfløjen, men ved ikke hvordan hun skal betale for medicinen."

Flashback i elevatoren.

"Nu skal vi øve et flashback. Lige om lidt vil der komme en traumelyd. Den af jer, som har lyden skal stille sig ind i midten. I andre skal træde til side, og se hvilke spøgelses der kommer frem. Når I har en ide om hvad scenen handler om, så bliv selv til spøgelses og deltag. Når traumelyden slutter, så bliver I til jeres karaktere. Alt hvad personen har sagt og gjort under sin hallucination er sket i virkeligheden, og I har set vedkommende gøre det. Tænk over hvordan I reagere når drømmesyntet er overstået."

I denne scene afspiller I "Lalluby fra Pan's labyrinth," og giver Rebekka en hallucination. Kreds om hende som genfærd fra oprørshæren.

<https://www.youtube.com/watch?v=19bBGxf5k6k>

Hvisk: "Forræder", "Hun var aldrig en af os", "Vi stolede på dig!", "Det var hende der sagde det." og

lignende. Få de andre spillere med på det. Slut ring om hende, og kom langsomt tættere og tættere på hende. Skub til hende. Rusk i hende. Spørg hende "Hvorfor?" og sluk så lyden. Se efter hvordan de andre spillere forholder sig til hende nu hvor virkeligheden er tilbage. Hvis de ikke gør noget, så mind dem om at de lige har hørt og set hende gøre hvad end hun gjorde i sit flashback.

Fortæl at selvom de oplever flashbacks fra deres karakteres fortid, så behøver de ikke at gøre det samme som de gjorde den gang det skete. De må gerne sige og handle anderledes, nu hvor de måske er blevet klogere.

Gør det klart, at de gerne må deltage i en hallucination som spøgelse så snart de har en ide om hvad den handler om. F.eks. hvis der er kamp, må de gerne angribe den rolle som halluciner.

Introducer lydeffekter

Sig at der er tre kategorier af lydeffekter: Traumemusik, Stemningsmusik og Reelle lyde.

1. Traumemusik: Afspil 30 sekunder af hvert traumemusik og bed spillerne om at række deres hånd i vejret når de hører deres musik.

- A hero comes home. Klaus. <https://www.youtube.com/watch?v=zynAdvo6lhg>

- Krigslyde. Klaus og Sofia. <https://www.youtube.com/watch?v=nue9EXetzpM>

- Almas music box. Sofia. <https://www.youtube.com/watch?v=B39S3vUmalA>

- Twinkle, twinkle little star. Magnus. <https://www.youtube.com/watch?v=QvDucnm6FgY>

- Sound of the northmen. Magnus og Rebekka. <https://www.youtube.com/watch?v=BJx400OrNFg>

- Lalluby fra Pan's labyrinth. Rebekka. <https://www.youtube.com/watch?v=19bBGxf5k6k>

2. Stemningsmusik. Dette er bare til for at sætte stemningen, og spillerne skal ikke forholde sig til det.

Listen til stemningsmusik er her: <https://www.youtube.com/playlist?list=PL261796A98A75C599>

3. Reelle lyde. Her introduceres lyden af elevatorcrash. Prøv at spil på det et par gange at elevatoren styrter ned. <https://youtu.be/sH7S-Sb-gGk> (Skaktens Skygger - 1. elevatorstyrt)

Introducer spilforløbet

- De kommer ind i elevatoren fra hver deres etage.

- Elevatoren går i stå.

- De begynder at høre stemmer.

- Elevatoren styrter ned.

- Nu begynder de at se syner.

- Elevatoren styrter ned igen.

- Til sidst åbner elevatordøren, og en sidste konfrontation vil finde sted. Her afgøres det om spillerne slipper ud eller bliver i elevatoren.

- Elevatoren styrter ned i dybet og knuses.

Ekstra: En evt. alarmcentral kan også introduceres her. Dette kræver en WalkieTalkie og en person udenfor spillet der gerne vil være alarmcentral. Dette regnes for luksus, og er ikke nødvendigt for at spille spillet. Den ene WalkieTalkie placeres i elevatoren, og spillerne får at vide at dette er deres eneste forbindelse med verden udenfor.

Den anden WalkieTalkie gives til en person et stykke væk, som gerne vil lege en stresset og ubehjælpelig alarmcentral. Han skal introduceres i at han sidder i en underbemandet alarmcentral, og at noget er galt.

Frygteligt galt. Han modtager flere og flere meldinger om folk der sidder fast i elevatorer, minegange der er

styrtet sammen, voldsomme slagsmål, udbrud af massepsykoser og andre katastrofer han ikke har ressourcerne til at håndtere.

Introducer sikkerhed

Sig at dette er et voldsomt scenarie, der behandler emner som psykisk og fysisk vold, syge spædbørn, vanrøgt og ødelagte familierelationer.

Sig at det er helt ok, hvis spillet bliver for meget og man trænger til en pause. Der er følgende safewords.

- "Ikke så vildt." Medspillere og NPC'er skruer ned for vildskaben og fortsætter spillet.

- "Time out." Spillet stopper, og spilleren kan tage en pause og en snak med spillederen. Bagefter afgøres det om spillet fortsætter, eller om det skal slutte.

Der spørges desuden om nogle har nogle grænser som de ønsker respekteres?

Angående kropslig kontakt, så røres der ikke ved bikini området og teaterkys laves med en tommelfinger mellem læberne.

Tisse pause efterfulgt af spilstart

Spillet

I løbet af spillet kan I bruge forskellige former for baggrundsmusik, her er en playliste med forslag:
<https://www.youtube.com/playlist?list=PL261796A98A75C599>

Starten

Sig til spillerne at de kommer ind i elevatoren i rækkefølgen: Sofia, Magnus, Klaus og lægen. Bed dem komme ind når de hører en klokke ringe.

Tænd cykellygten oppe i loftet, men lad der ellers være lyst.

Når du er klar til at starte spillet, så afspil lydfilen "Skaktens skygger, start"

<https://youtu.be/UsP2claMbas>

Denne fil nævner de 4 etager hvor karaktererne stiger på, og får elevatoren til at gå i stå.

Åben elevatordøren hver gang klokken ringer og sluk lyset når elevatoren går i stå.

Første akt

I løbet af 1. akt skal alle roller høre stemmer. Find passende tidspunkter at afspille deres "traume musik" og tal til dem uden at træde ind i elevatoren. I traumeskemaet herunder kan I finde forslag til replikker. Det vil ikke være muligt at komme alle forslag igennem, så udvælg dem I synes passer bedst.

I løbet af 1. akt kan I afspille denne radiotransmission, der fortæller der noget er ragende galt i minekomplekset. <https://youtu.be/q8mMVXgEILY> (Skaktens Skygger - Børnedepot)

Hvis I vil introducer minens hverdagsstemning, kan I afspille denne lydfile hvor direktøren byder de nye arbejdere velkommen. <https://www.youtube.com/watch?v=EwnoyeKejBI&feature=youtu.be> (Skaktens Skygger - Velkommen)

Første akt afsluttes med at elevatoren falder ned, brug denne lydfile: <https://youtu.be/sH7S-Sb-gGk> (Skaktens Skygger - 1. elevatorstyrt)

Lyde, aktiveret roller og NPC'er.	Stemmer i mørket.
"A hero comes home". Kun Klaus. https://www.youtube.com/watch?v=zynAdvo6lhg Spøgelser: Kone (Sofias mor) og Sofia. Stemmer fra krigen: https://youtu.be/DM9G9Nl8I4E	Sig ting som Klaus familie ville sige til ham. F.eks.: "Far, hvornår kommer du hjem?", "Pas nu på dig selv. Og Husk at skriv!", "Far, hvor var du!?", "Skat, jeg savner dig sådan." osv.
Krigslyde https://www.youtube.com/watch?v=nue9EXetzpM Klaus og Sofia. Spøgelser: Terrorister og lejesoldater.	råb f.eks.: "De kommer!", "Hold Linjen!", "Så hjælp mig dog!", "Garant!", "Fang dem!" "De kommer!" "Ifølge listen har han en datter. Find hende!" "Vi skal videre. Vi har 5 huse endnu. Gør det af med hende."
Almas music box. https://www.youtube.com/watch?v=B39S3vUmalA Sofia.	Ernst kan hviske: "Hun er ikke dit barn Sofia" "Hun ligner dig slet ikke." "Du var kun en rugemor."

<p>Spøgelser: Ernst, mor, terrorister.</p>	<p>"Vær nu en god pige." "Jeg er så stolt af dig."</p> <p>Mor kan hviske: "Så så.. Far kommer jo snart hjem." "Sofia, skynd dig! Gem dig!"</p> <p>Terrorister kan hviske: "Ifølge listen har han en datter. Find hende!" "Vi skal videre. Vi har 5 huse endnu. Gør det af med hende."</p>
<p>Twinkle, twinkle little star https://www.youtube.com/watch?v=QvDucnm6FgY</p> <p>Magnus</p> <p>Spøgelser: Rolf, deres mor, frihedskæmpere, torturbøddel.</p> <p>Stemmer fra torturtraume: https://youtu.be/NuTQGbsdTbI</p>	<p>Mor (Græder): "Magnus? Rolf? ... Kom nu her. Det er for jeres bedste.. Vær nu flinke og kom her." Oprører: "Det er godt drenge. Jer skal vi nok få brug for!" "Bare placer sprængladningerne, og skynd jer væk." ... "Ernst har ingen livvagter. Det bliver let nok at aflive ham. Det svære er at komme væk igen." ... "Vi må give hende et nyt hjerte!" Rolf: "Magnus, vil du ikke nok få det til at stoppe!" Torturbøddel: "Jeres familie behøver ikke ende sådan her, hvis bare du fortæller mig, hvad jeg gerne vil vide."</p>
<p>Sound of the northmen: https://www.youtube.com/watch?v=BJx400OrNFg</p> <p>Magnus og Rebekka. Spøgelser: Rolf, frihedskæmpere.</p> <p>Rebekkas tale: https://youtu.be/WOoAveVpQM4</p>	<p>Lav tilråb som "Leve revolutionen!", "Hold barrikaden!", "Fantastisk tale!" osv.</p> <p>Hvisk: "skynd jer med sprængladningen!", "Forræder!", "Man kan ikke lave omelet uden at knuse nogle æg." "Du har ham på kornet. Skyd dog!" Find evt. selv på flere.</p>
<p>Lalluby fra Pan's labyrinth. https://www.youtube.com/watch?v=19bBGxf5k6k</p> <p>Rebekka.</p> <p>Spøgelser: Dr. Ernst.</p>	<p>Sig med en rolig stemme: "Vi skal nok redde hende, bare overlad det til mig." "Klonen er snart moden." "Vi må ændre dit ansigt." Find evt. selv på flere inspireret af Rebekkas historie.</p>

Anden akt

Nu hvor elevatoren er faldt ned, så er den kommet tættere på gassen. Derfor begynder hallucinationerne at blive mere virkelige. I stedet for kun at høre stemmer, begynder spillerne nu at se spøgelser som kan røre ved dem. Disse scener tager udgangspunkt i traumatiske oplevelser karakterne har haft, men behøver ikke at være en korrekt gengivelse af det der er sket. Spøgelserne gør og siger ting, der minder om de traumatiske oplevelser, men de kan også påtale forhold der sket længere henne i livshistorien og forholde sig til at de faktisk er i en elevator. Ligeledes behøver karakterne ikke at gøre det samme, som de gjorde i fortiden. F.eks. kan Magnus godt vælge at redde Rolf, i stedet for at lade ham dø.

I traumeskemaet kan I finde inspiration til scener. Dette er kun forslag, og det er ikke muligt at komme igennem dem alle sammen. Udvælg derfor dem I vil bruge, og find evt. selv på flere.

På et tidspunkt gives følgende besked, der afslører at Magnus er en oprører:

<https://youtu.be/JYo7MwdY1ZQ> (Skaktens Skygger - Magnus efterlysning)

Når det passer falder elevatoren ned igen med denne lydfil.

<https://youtu.be/0ArkqztiH2c> (Skaktens Skygger - 2. elevatorstyrt)

Flashbacks/hallucinationer.	
“A hero comes home”. Kun Klaus. https://www.youtube.com/watch?v=zynAdvo6lhg	- Afskedsscenen med ildfluen (Ildfluen kan laves ved at folde hænderne om en rød cykellygte) - Klaus kone og datter kommer som genfærd og kalder på ham (her kan ildfluen også bruges).
Spøgelser: Kone (Sofias mor) og Sofia.	
Krigslyde https://www.youtube.com/watch?v=nue9EXetzpM	Her skal der udspille sig scener fra krigen. Forslag:
Klaus og Sofia.	- Nærkampe, hvor I angriber Klaus. - Skudkampe, hvor I er kammerater, der sørger dækning. Nogle kan evt. blive såret. - Tortur og henrettelse af krigsfanger.
Spøgelser: Terrorister og lejesoldater.	- Giv beskeden om at dødspatroljer har dræbt soldaternes familier. - Find evt. selv på scener.
Almas music box. https://www.youtube.com/watch?v=B39S3vUmalA	Med Rolf:
Sofia.	- På børnehjemmet: Rolf sørger tørst hos Sofia. Involver evt. Magnus.
Spøgelser: Ernst, mor, terrorister.	Med Ernst: Børnene på børnehjemmet bliver stillet op på en linje. Dr. Ernst udvælger Sofia til sine medicinske eksperimenter, og tager hende venligt med sig. - Ernst kommer med nogle piller som led i sit eksperiment. Han spørger hende hvordan hun har det, og roser hende. Sørg for at vise al den faderlige omsorg som Rebekka ikke har fået. Han kan evt. give Sofia Rebekkas ynglingsbog. - Ernst beder Sofia om at bærer et barn for ham.

	<p>Han giver hende nøje instrukser om det ikke bliver hendes barn, men at hun blot er rugemor.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Barnet er født, og nu er Ernst kommet for at hente det. <p>Med mor.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Hold om hende, og fortæl hende at hun skal være en tapper pige indtil far vender hjem. - Terrorister kommer ind i lejligheden. Mor gemmer Sofia, men bliver selv skudt. Den terrorist som skal dræbe Sofia skyder op i luften og lader hende leve.
<p>Twinkle, twinkle little star https://www.youtube.com/watch?v=QvDucnm6FgY</p> <p>Magnus</p> <p>Spøgelser: Rolf, deres mor, oprører, torturbøddel.</p>	<p>Scene fra barndomshjemmet.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Rolf og Magnus jages gennem boligkomplekset af deres mor, der er blevet gal pga. gasudslippet. De ender med at hoppe ned i en elevatorskakt. <p>Scener fra børnehjemmet.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Lad Rolf søge tørst hos Sofia, så hun ved at hun er med. Han er ked af det og vil trøstes. - Børnehjemmet besøges af oprører, der køber Magnus og Rolf. Afskedsscene med Sofia. <p>Flugten</p> <ul style="list-style-type: none"> - Lad Rolf tage fat i både Sofia og Magnus og før dem igennem et kloaksystem, imens de gemmer sig for et eftersøgningshold. Diskutere hvad de skal gøre med hende, nu hvor hun er chippet. Lad Rolf forslå at de kan sætte hende af ved Zeta-minen. <p>Tortur.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Lad torturbøddlen mishandle Rolf for øjnene af Magnus, imens Rolf tigger Magnus om at fortælle dem koordinaterne på hovedkvarteret. Brug en saks, og lad som om at I klipper fingrene af Rolf.
<p>Sound of the northmen: https://www.youtube.com/watch?v=BJx400OrNFg</p> <p>Magnus og Rebekka.</p> <p>Spøgelser: Rolf, frihedskæmpere.</p>	<p>Scener fra borgerkrigen, f.eks:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Et overfyldt felthospital med sårede der skriger på hjælp. - Indbruddet på radiostationen, hvor Rebekka holder sin tale imens Rolf og Magnus kæmper mod de indtrængende lejesoldater. - Festen hvor Magnus og Rebekka forelsker sig. - Det syge barn, der har brug for et nyt hjerte. Lig op til skænderi mellem Magnus og Rebekka.
<p>Lalluby fra Pan's labyrinth. https://www.youtube.com/watch?v=19bBGxf5k6k</p> <p>Rebekka.</p>	<p>Scener med Rebekkas far, dr. Ernst.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Rebekka er medicin studerende og bliver skældt ud fordi hun har dumpet et fag. Som straf kan han evt. tage Rebekkas ynglingsbog (Og give det til

<p>Spøgelser: Dr. Ernst.</p>	<p>Sofia i en anden scene) - Ernst kommer ind med en babydukke og tilbyder at hjælpe sin fortabte datter: Han vil lave en klon af sit barnebarn for at høste hjertet, og give Rebekka et nyt ansigt så hun ikke bliver genkendt. Han må gerne vise oprigtig omsorg.</p> <p>Spil genfærd fra oprørshæren, som er blevet dræbt fordi Rebekka er flygtet fra sin lægegerning. Omring hende, tal bebrejdende til hende, gå langsomt hen til hende og rør ved hende.</p>
------------------------------	---

Slutningen

Åbn elevatordøren med denne lydfil:

<https://youtu.be/PVebD3QjlrU> (Skaktens Skygger - Elevatordøren Åbner)

Nu skal hver enkel spiller finde ud af om deres karakter slipper ud af elevatoren. Hvordan dette sker, skal I som spilledere føle jer frem til. Gør, hvad der er mest episk.

Måske har spillerne en konflikt kørende internt, som er nok i sig selv.

Måske skal spillerne have en sidste konfrontation med deres spøgelses. Se under "Mulige konfrontationer når elevatordøren åbner" i traumeskemaet, og udvælg en eller flere scener der passer ind. Find evt. selv på en slutning.

Når det er blevet afgjort hvem der forlader elevatoren, og hvem der bliver, lukker døren og elevatoren styrter i afgrunden og knuses med denne lydfil:

https://youtu.be/s-d_omFM8EO

	Mulige konfrontationer når elevatordøren åbner. Obs. Vælg ikke for mange, og bland dem gerne sammen.
"A hero comes home". Kun Klaus. https://www.youtube.com/watch?v=zynAdvo6lhg Spøgelses: Kone (Sofias mor) og Sofia.	Klaus genfærdsfamilie viser sig for ham, og beder ham om at blive hos dem (inde i elevatoren.)
Krigslyde https://www.youtube.com/watch?v=nue9EXetzpM Klaus og Sofia. Spøgelses: Terrorister og lejesoldater.	Terrorister står i vejen for udgangen, og nægter Klaus og Sofia at komme ud. Lad dem evt. kæmpe sig vej igennem.
Almas music box. https://www.youtube.com/watch?v=B39S3vUmalA Sofia. Spøgelses: Ernst, mor, terrorister.	Ernst står i vejen for Sofia, og nægter hende adgang til sit barn. Kan evt. kombineres med Rebekkas syn, hvor Ernst prøver at få sin egen datter ud af elevatoren. Involver evt. Klaus så han får en chance for at dræbe Ernst, og hjælpe Sofia ud af elevatoren.
Twinkle, twinkle little star https://www.youtube.com/watch?v=QvDucnm6FgY Magnus Spøgelses: Rolf, deres mor, oprører, torturbøddel.	Rolf og torturbøddlen kan vise sig for Magnus, og give ham et dilemma: Vil han undslippe elevatoren og efterlade Rolf endnu engang, eller vil han prøve at redde ham fra torturbøddlen?
Lalluby fra Pan's labyrinth. https://www.youtube.com/watch?v=19bBGxf5k6k Rebekka. Spøgelses: Dr. Ernst.	Ernst holder døren åben, og siger til sin datter at hun skal skynde sig ud og finde klonen så hun kan redde sit barn. Ernst kan passende også henvende sig til Sofia, og sige at det er bedst at hun bliver i elevatoren.

	<p>Involver evt. Klaus så han får en chance for at dræbe Ernst, og hjælpe Sofia ud af elevatoren.</p> <p>Imens kan der være Oprører, der griber fat i Rebekka og trækker hende væk fra døren og ind i mørket.</p>
--	---

Debriefing

1) Start med en lille meditationsøvelse.

"Lig jer ned på gulvet ... luk øjnene... Mærk jeres åndedræt... Scan langsomt gennem kroppen, og mærk efter hvordan den føles.. Start med hovedet ... halsen .. skuldre ... fortsæt ned... til maven.. hofterne.. benene.. helt ned til fødderne... Se jeres karakter for jer... Se at de smiler, og giver jer hånden... de takker jer for at I ville fortælle jeres historie.. Se alle 4 karaktere for jer.. Magnus, Klaus, Sofia og Rebekka.. De tager deres kære i hånden.. vender ryggen til jer... og vandre mod et lys.. lys bliver stærkere, og de forsvinder ind i det.

Mærk nu jer selv. I er jer. Mærk hvordan I er forskellige fra jeres karakter... Træk vejret dybt... og åbn øjnene..

2) spillerne kan evt. få et par minutter til at snakke lidt frit for leveren, tage noget vand og gå på toilettet.

3) sæt jer i en rundkreds, og på skift kan I fortælle om en scene I synes var episk.

4) nævn på skift en situation som I synes var ubehagelig.

5) nævn hvad I synes der var godt ved spillet.

6) nævn hvad I synes der kunne gøres bedre.

7) Sig tak, og rund af.